

ΚΕΡΚΥΡΑΪΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΣΥΜΠΡΟΨΙΑ ΤΩΝ ΕΜΜΙΑ ΚΕΡΚΥΡΑ

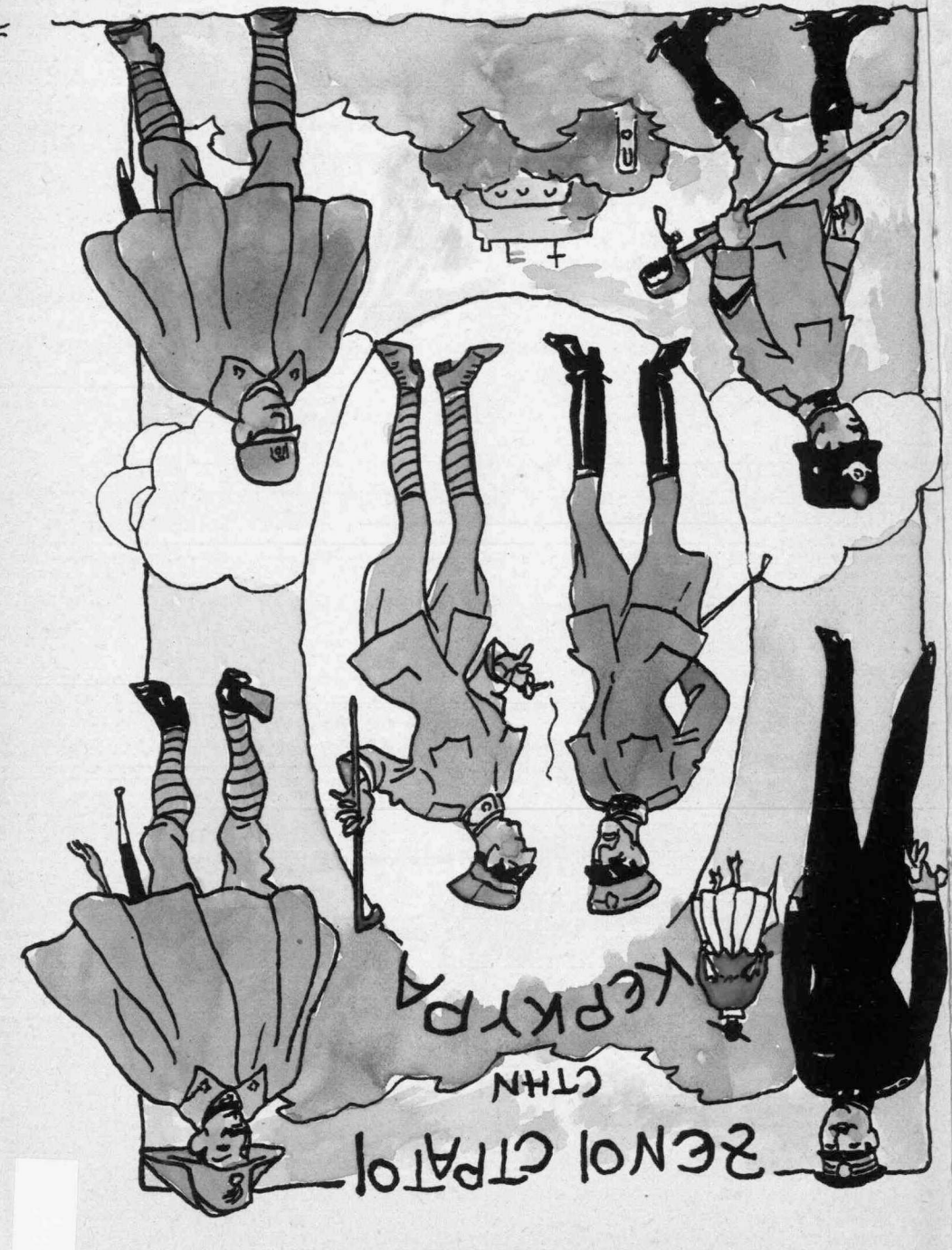
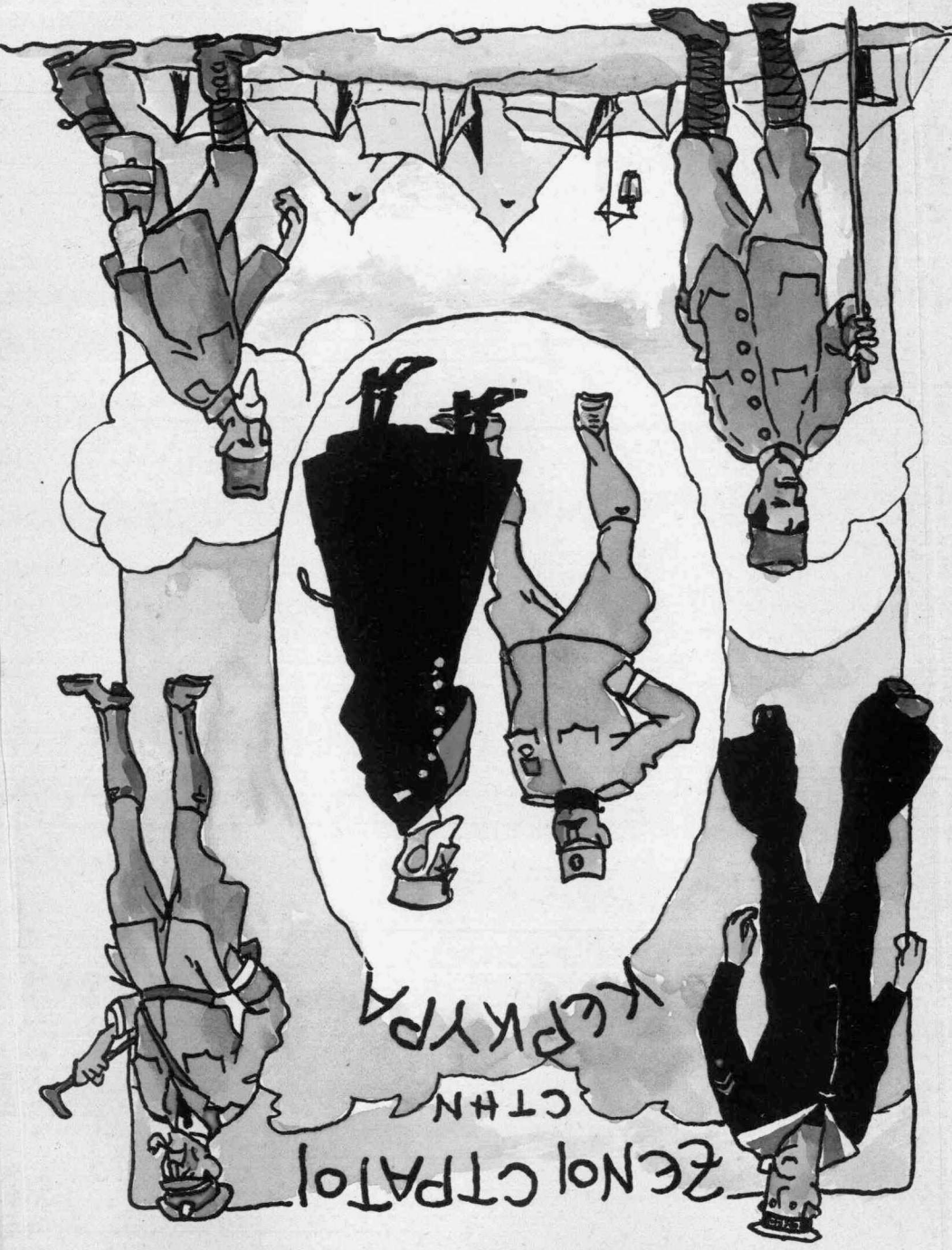
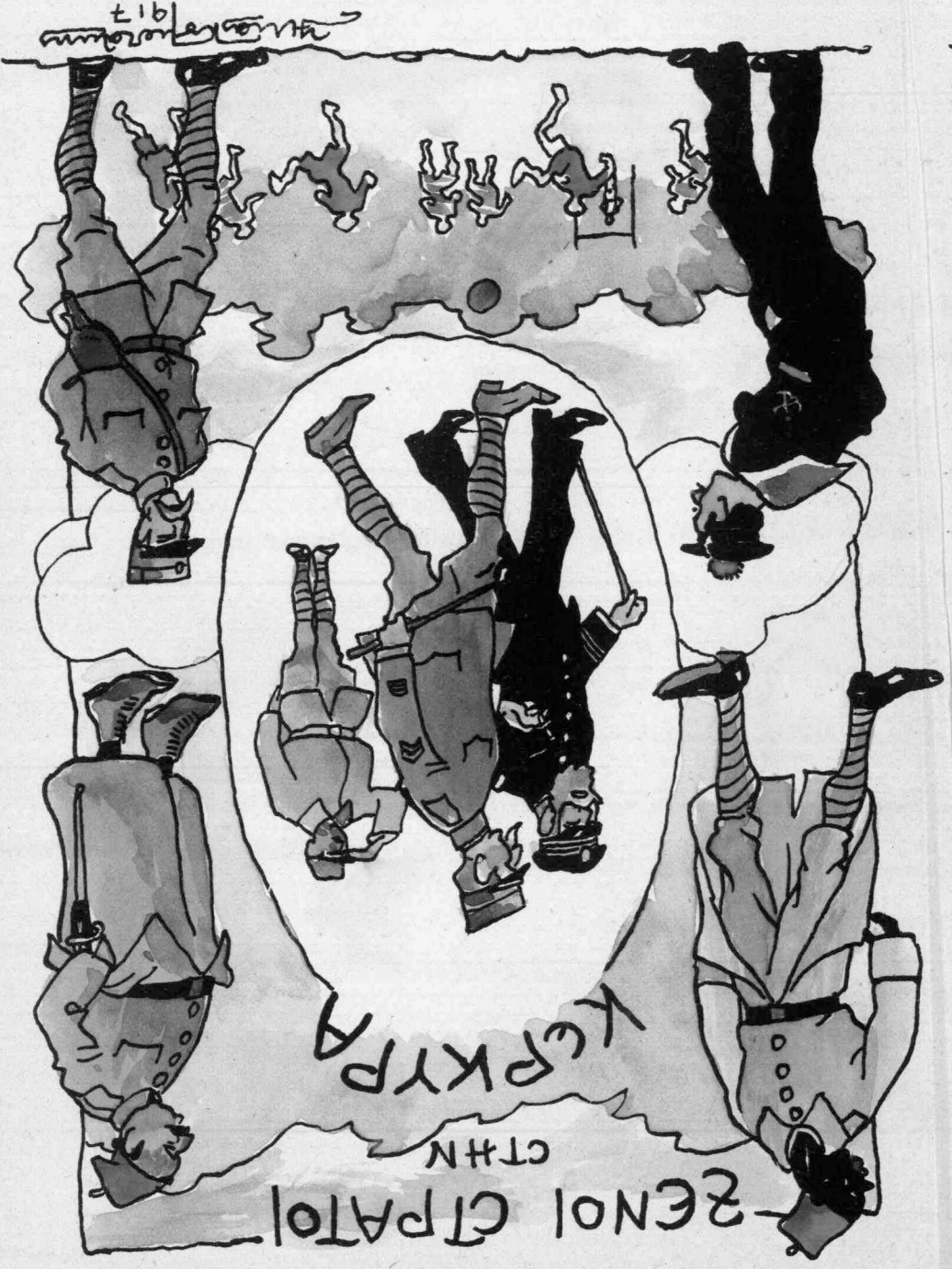
Περιεχόμενα

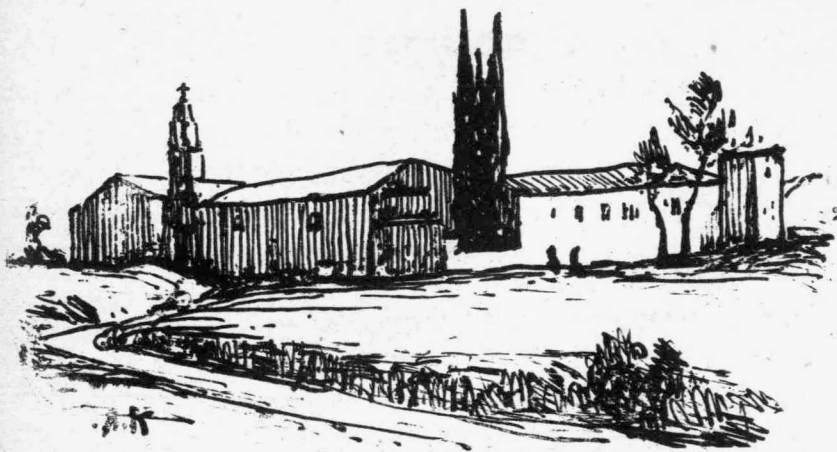
Πλ. Κουμετάκη. Οί ξένοι στρατοὶ στήν Κέρκυρα. Τρισέλιδη χρωματιστή εἰκόνα.	Α. Βεκιαρέλη. Μαρία. Σονέττο.
Α. Κογεβίνα. Εἰκόνα.	Α. Κογεβίνα. Εἰκόνα ὀλοσέλιδη.
Α. Μαβέλη. Στό φίλο Γ. Καλοσγοῦρο. Ποίησις. Μουσική. Σονέττα. (ἀνέκδ.)	Γ. D'Annunzio. Χριστουγεννιάτικο παρχαμῦθι.
Εἰρ. Δαντρεινοῦ. Μεγαλειότερος πόνος. Στό μπάνιο. Διάλογοι.	Σπυρ. Νικοχάβουρα. Τραγοῦδι.
Σααδί. Περσική φιλοσοφία. (Μετάφρ. Σ. Λαβράνου.)	Göthe. Ἐρμᾶνος καὶ Δωροθέα. (Μετάφρ. Κ. Θεοτόκη.)
	Δ. Γαλάνη. Πορτραῖτο Κ. Θεοτόκη. Ἐυλογραφία.
	J. Moreas. Στροφές. (Μετάφρ. Ν. Λευτεριώτη.)

ΚΕΡΚΥΡΑ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ Σ. ΛΗΝΤΖΑ

1917.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΟΝΕΤΤΑ Λ. ΜΑΒΙΛΗ

ΣΤΟ ΦΙΛΟ Γ. ΚΑΛΟΣΓΟΥΡΟ

Ὅταν ἔντρας ἔς τὸ αὐτί σου ἔν' ἀρτηχάει
Μοιράγο «καλημέρα» εὐλογημένο,
Ποῦ ἡ μάνα ἀγά.λι ἀγά.λ' ἠχολογáει
Ἐστὸ παιδί της κοιτὰ ε' ἀγαπημένο.

Τὴν νύχτα πρὶν τὰ δύο σου ἄμáτια κλείσῃς
Ὁ γέροντας πατέρας σὲ σκεπάζει,
Καὶ σοῦ λέγει γλυκὰ γὰ τὸν φιλήσῃς,
Καὶ ἂν φιληθῇ, ἡ καρδιά του ἀγαγαλλιάζει.

Ἄλλ' ὅμως, Γιώργ', ἡ ἀγγελικὴ ψυχὴ σου
Κάπου γ' ἀγαπᾶσθῇ, κάπου γὰ λέη
Ἐχει ἀνάγκη τὰ κρύφια μυστικὰ της.

Ταῖς ὥραις τῆς χαρᾶς μὲ τὸδε γονεῖς σου
Ἡέρασε, ἀλλ' ὅταν ἡ καρδιά σου κλαίει
Ἐστὸν φίλο θὰ ματαύρῃς τὴν χαρὰ της.

Κέρκυρα 1876.

ΠΟΙΗΣΙΣ

Ἐστὴν μοραξιά, ὅπου ψηλὸς κρημνὸς σηκόνει
 Τὴν κεφαλὴν τὸν πρὸς τὰ σύγνεφα καὶ ἀγίρει
 Τὸν καταρράκτην τὰ βογγᾶ καὶ τὰ φουσκοῖη
 Καὶ τὰ μαρμάρια τὰ στήθη τὸν τὰ πλύνει,
 Ἐκεῖ ποῦ δάσος τὸ λαγκαδί περιζῶνει,
 Ἐν ᾧ μεσουρατῆς φιλέρημη σελήνη
 Ἀσημοῦφαντο λαμπρὸ μαργαδί ἀπλόρει
 Εἰς τὴν ἀπέραντη τοῦ σύμπαντος γαλήνη,
 Αἰτοῦ ἢ καρδιά μ' ἀπ' τὴν γαρά της ξεχειλίζει
 Ὅταν ἀκούω τὴν ἀγάπην μου τὰ ψάλλει
 Τῶν ἀθανάτων ποιητῶν τοὺς θεῖους στίχους·
 Τότε θαρρῶ, πῶς ἐμπροστά μου φτερουγίζει
 Αἰθέρια μοῦσα μ' ὅλα τοῦρατοῦ τὰ κάλλει,
 Θαρρῶ, πῶς ἀγροικῶ τῆς Λύρας της τοὺς ἤχους.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ

Εἰς τὴν γλακεῖα τῆς νύκτας ἤσυχῃ ἐρημία,
 Ἐν ᾧ λαμπροκοποῦν τ' ἀστέρια μαγευμένα,
 Τ' ἀέρι παίρνει ἀπ' τοὺς ἀνθοὺς τὴν εὐωδία
 Καὶ τὰ νερὰ κρυφομιλοῦν ἐρωτευμένα.
 Τὸτ' ἀγκαλιάζω ἂν ἀγροικῶ τὴν ἁρμονία
 Ὅπου τὰ θόρυβα γίνονται, τὰ κλαυτὰ κρυμμένα,
 Ἢ καὶ ἂν ἐρωτικὴ μου ψάλλει μελωδία
 Μέσα εἰς βαρκοῦν ἀηδοροκάλητη παρθένια.
 Κ' ἐντόχημ' ἄλλ' ὁ ροῦς μου δὲν ἐπιθυμᾷ
 Παρ' ὅλη τὴν ζωὴν μου τὰ τὴν παρασίτη
 Τέτοι' ἁρμονία ποῦ τὰ πάθη ὅλα γικάει.
 Εἰς τὴν ψυχὴν ἢ Μουσικὴν φτερὰ χαρίζει
 Ὅστ' ἠμπορεῖ μακρὰν τοῦ κόσμου τὰ πετάει
 Κ' εἰς ὕψη αἰθέρι' ἀπὸ ἠδογῆ τὰ λαχταρίζει.

Κέρκυρα 1883.

ΠΕΤΑΧΤΗΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ ΠΟΝΟΣ!

Ἡ αὐτὴ ἐνός ἀπὸ τ' ἀριστοκρατικώτερα Παρθενάωγατα μας. Εἶναι διὰλεγμα κ' ἢ μαθη-
 τριες ζευγάρια - ζευγάρια περπατοῦν ἀπάνου - κάτω. Σ' ἓνα μπάγχο λιγάκι παραμερα εἶναι
 καθισμένα δύο κορίτσια δεκατεσσάρων ὡς δεκαπέντε χρόνων. Τὸ ἓνα ξανθό, τὸ ἄλλο μελα-
 χροινό. Ντυμένες μὲ τίς ποδιές τῶν ἐσωτερικῶν εἶναι βυθισμένες στὴν κουσέντα τους, ποῦ τί-
 ποτα δὲν τοὺς τὴν ταραξεί, οὔτε τὰ γέλοια τῶν ἄλλων παιδιῶν, οὔτε οἱ φωνές, οὔτε τὰ τρε-
 ξίματά τους.

ANNA.— Μὲ ἄλλα λόγια δὲ σὲ μέλλει καθόλου, ἂν δὲν ἔχεις ἐξοδὸ τὴν
 Κυριακῆ!

KATINA.— Σοῦ φαίνεται ἀπίστευτο κ' ὅμως εἶναι ἀληθέστατο.

ANNA.— Δὲ μπορῶ νὰ σοῦ κρύψω πῶς μὲ δυσκολία τὸ πιστεῶ. Ἄν
 ἐγὼ ἀδιαφορῶ γιὰ τὴν ἐξοδὸ μου, τὸ πρᾶμμα εἶναι πολὺ φυσικό· δὲν ἔχω
 κανένα ποῦ νὰ μ' ἐνδιαφέρει νὰ ἰδῶ καὶ ξέρω πῶς ἀληθινὰ κανεὶς δὲν πολυ-
 σκοτίζεται νὰ μὲ ἰδεῖ. Συνειθισα τῶρα δύο χρόνια σ' αὐτὴ τὴν ἰδέα. Ἄπ'
 ὅταν ἔλαβα τὴν ἀτυχία νὰ χάσω καὶ τὸν πατέρα μου - τὴ μητέρα δὲν τὴ
 γνώρισκα καθόλου, πεθανε βάνοντάς με στὸν κόσμω-τὴν ἐξοδὸ μου τὴν κἀνω
 στοῦ θεῖου μου, ποῦ ἔχει τρία παιδάκια μικροῦλικά· τὸ μεγαλειτέρο, φαν-
 τήσου, εἶναι τεσσάρων χρόνων.

KATINA.— Δὲν εἶναι βέβαια κατὰλληλη συντροφιά γιὰ σένα ὅλος αὐ-
 τὸς ὁ μικρόκοσμος.

ANNA.— Φυσικά. Ὁ θεῖος κ' ἡ θεία λατρεύουν τὰ παιδιὰ τους, στὴν
 καρδιά τους δὲ μένει θέση καὶ γιὰ μένα. Ἐγὼ εἶμαι ἡ ὀρφανὴ ἀνεψιᾶ, ποῦ
 ἔχει δικὴ της μὴν ὀρισμένη περιουσία, ποῦ μὲ κείνην σπουδάζει καὶ μὲ
 κείνην θὰ πνευρευτεῖ. Μὲ δέχονται μὲ πολλὴν καλωσύνη, ἀλλὰ χωρὶς
 ἀγάπην. Νὰ πῶ καὶ ἢ νὰ μείνω δῶ γιὰ μένα τὸ ἴδιο κάνει.

KATINA.— Κεὶ γιὰ μένα.

ANNA.— Ὅχι, γιὰ σένα ἀλλάζει τὸ πρᾶμμα, ἔχεις μητέρα καὶ πατέρα.
 Μοῦ λένε μάλιστα, πῶς ἡ μαμὰ σου εἶναι καὶ πολὺ ὁμορφη.

KATINA.— Ἀληθινὰ πολὺ ὁμορφη. Ἄσπρη, κάτασπρη, μ' ἓνα δέρμα
 δίφρανο καὶ μὲ ὀλόμαυρα μάτια, ἀλλὰ ἐκεῖνο ποῦ περισσότερο μοῦ ἀρέσει τῆς
 Μαμὰς εἶναι τὸ χέρι. ὦ τὸ χέρι τῆς Μαμὰς! ἂν τὸ ἰδεῖς στὸ πιάνω, θὰ
 σοῦ φανεῖ ζωγραφικῶ.

ANNA.— Εἶναι μεγάλη εὐτυχία νὰ χεὶ κανεὶς τὴ μητέρα του!

KATINA. — Πιστεύεις;

ANNA. — Και με ρωτάς ακόμα; Ώ αν εγώ είχα τή δική μου!

KATINA. — Και όμως εγώ τήν έχω σά να μὴν τήν είχα.

ANNA. — Και πώς αυτό;

KATINA. — Είναι χωρισμένη χρόνια τώρα από το Μπαμπά. Έκείνη ζει με τή Γιαγιά κι' ο Μπαμπάς μοναχός του. Τις Κυριακές μου τις μοιράζω, τή μιὰ στὸν έναν και τήν ἄλλη στὸν ἄλλον. Καθένας έχει τή σειρά του.

ANNA. — Αὐτός είναι ένας λόγος, γιά να σε αγαποῦν περισσότερο· ἀφοῦ τώρα ὁ ένας δὲν ζει γιά τὸν ἄλλο, ζοῦνε κ' οἱ δυὸ γιά σένα.

KATINA. — Δὲν τὸ πιστεύω. Θέλεις να σοῦ περιγράψω τίς Κυριακές μου, γιά να καταλάβεις; Ἀρχίζω ἀπὸ τή Μαμά. Ὅταν είναι ἡ Κυριακή της, ἔρχεται μιὰ καμαριέρα της να με πάρει ἀπὸ τὸ Περθεναγωγεῖο. Μὰς περιμένει τὸ κουπέ τῆς Γιαγιάς και φεύγουμε. Στὸ δρόμο εκείνη μου ἀραδιάζει χίλιες ἀνοσιές, μου μιλεῖ γιά ὅλα ὅσα γίνονται στὸ μαγειριό! Φαντάσου! Μόλις φτάσουμε, πρέπει ἀμέσως να πάω στὴν κάμαρα τῆς Γιαγιάς και να τῆς φιλήσω τὸ χέρι. Κατόπι ἀγκαλιάζω τή Μαμά, ποῦ με φιλεῖ στὸ κεφάλι και με ρωτάει γιά τὴν υγεία μου και τὰ μαθήματα. Ὅλ' αὐτὰ τυπικά, ψυχρά.

ANNA. — Μὰ είναι δυνατό;

KATINA. — Και πολὺ μάλιστα. Ἐπειτα ἡ Γιαγιά είναι μιὰ γρηὰ ἀριστοκράτισσα, γιομάτη περσεάνεια, και πάντα ἀμίλητη. Σὲ μένα ὅταν θὰ πει κάτι, τὸ κάνει γιά να μοῦ χτυπήσει τὴν ὁμοιότητα, ποῦ καθὼς λέει, ἔχω με τὸ Μπαμπά, πρᾶμμα ποῦ τὴ φουρκίζει ὄχι λίγο, γιὰτι δὲν τὸν χωνεύει καθόλου.

ANNA. — Τὸ Μπαμπά σου; και γιὰτι;

KATINA. — Ἀπὸ μερικές κουβέντες, ποῦ μούκαμε ἡ γρηὰ καμαριέρα τοῦ Μπαμπά κατάλαβα, πὼς εγὼ εἶμαι ἡ αἰτία, ποῦ ὁ Μπαμπάς δὲ δίνει τῆς Μαμάς τὴν προίκα της και ποῦ χωρὶς αὐτὴν ἡ Μαμά δὲ μπορεί να ζήναπαντρευτεῖ, ἐάν θὰ τὸ ἤθελε. Ἡ Γιαγιά δὲ μπορεί να τῆς δώσει κι' ἄλλη προίκα, γιὰτι τὰ χρήματα δὲν είναι δικὰ της, είναι τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀδερφοῦ τῆς Μμαμάς. Ἀπὸ αὐτὸ καταλαβαίνεις τὴ φούρα της. Κατόπι με ρωτοῦν, πὼς περνῶ στὸ σχολεῖο, μοῦ δίνουν μερικές συμβουλές, ποῦ βαστανεῖ μισὴ ὥρα και κατόπι πάμε στὴν τραπέζα, γιά να γευματίσουμε.

Ἐκεῖ νοιώθω τὰ βλέμματά τους καρφωμένα ἀπάνου μου, πρᾶμμα ποῦ με στενοχωρεῖ τρομερά και κάνω χίλια λάθη ἴσα-ἴσα γιὰτι τὰ χάνω. Πότε μοῦ χύνεται τὸ κρασί, πότε μοῦ πέφτει τὸ περοῦνι, πότε γεμίζω ψίγουλα τὴ θέση μου. Μὴν τὰ ρωτάς είναι και λιγάκι ἀστεῖο, γιὰτι τότε πειὰ βρίσκουν, ποῦ μοιάζω τέλεια τοῦ Μπαμπά μου. Ὅταν τελειώσουμε, περνᾶμε στὸ σαλόνι, αὐτὲς παίρνουν καφέ, εγὼ ὄχι γιὰτι ἔχουν τὴν ἰδέα, πὼς δὲ με ὠφελεῖ και με καθίζουν στὸ πιάνο γιά να ἰδοῦν, ἂν προδεῖω. Ἀλλὰ οὔτε κεῖ δὲ βρίσκω χάρη. Δὲ θυμίζω σὲ τίποτα τὴν ἀριστοκρατικὴ στάση τῆς μαμάς στὸ πιάνο.

ANNA. — Κι' ὅμως στὴ μουσικὴ μὰς ξεπερνᾶς ὅλες. Ὁ καθηγητὴς δὲν ἔχει παρὰ λόγια κολακευτικά γιά τὸ παίξιμό σου.

KATINA. — Τὸ ἀπόγνωμα με παίρνουν με τ' ἀμάξι· τὸ χειμῶνα τίς περισσότερες φορὲς τὸ κλειοῦμε, γιά να μὴ κρυώσει ἡ Γιαγιά· κατόπι με πᾶνε στὸ Ζηχροπλαστεῖο, μοῦ ἀγοράζουν ἕνα δέμα γλυκὰ και γυρίζω στὸ Περθεναγωγεῖο.

ANNA. — Προτιμᾶς λοιπὸν τὴν ἐξοδὸ σου να τὴν κάνεις στοῦ πατέρα σου.

KATINA. — Καθόλου, τὸ ἴδιο είναι γιά μένα, μονάχα ποῦ ὁ Μπαμπάς είναι λιγάκι πειὸ ζωντὸς και λιγότερο ἀριστοκράτης, μὰ είναι και πολὺ ἐλαφρὸς. Πιστεύω ὅμως, πὼς και κείνον τώρα ἀρχίζω να τὸν στενοχωρῶ.

ANNA. — Να τὸν στενοχωρεῖς, μὰ είναι δυνατό;

KATINA. — Και πολὺ μάλιστα. Θυμοῦμαι μιὰ Κυριακή, ποῦ είχα ἐξοδο στοῦ Μπαμπά. Κατεβήκαμε, γιά να με πάρει στὸ Ἴπποδρόμιο. Ἦθελε, ὅπως πάντα, να με διασκεδάσει. Ὅταν φτάσαμε κεῖ, συναντήσαμε μιὰ κυρία νέα και πολὺ χριτωμένη, ποῦ μόλις μὰς εἶδε σταμάτησε τὸ Μπαμπά. «Αὐτὸ τ' ὁμορροκόριτσο εἶναι θυγατέρα σου;» τὸν ἐρωτάει. «Μάλιστα» τῆς ἀπαντᾶει ὁ Μπαμπάς. «Μὰ φίλε μου, μ' ἕνα τόσο μεγάλο κορίτσι βάνεται κανεὶς σὲ ἀποστρατεία.» Ὁ Μπαμπάς κοκκίνισε, κάτι τῆς ἀποκρίθηκε ἀστεῖο, ποῦ δὲν τὸ κατάλαβα κ' ἔβαλαν κ' οἱ δυὸ τὰ γέλια. Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα πάντα μοῦ λέει, πὼς τὰ φουστάνια μου τῆς ἐξοδου δὲν πρέπει να τᾶχω τόσο μακριὰ.

ANNA. — Ποιὸς ξέρει γιὰτι.

KATINA. — Δὲν καταλαβαίνεις; Γιὰτι τὸν κάνω να φαίνεται πειὸ ἡλικιωμένος.

ANNA — Καί τί τόν μέλλεις; Ὁ ἄνθρωπος ζανανιώνει στά παιδιά του.

KATINA — (Σκεπτικιά.) Ἔτσι ἔπρεπε νάναί, μὰ μέ μένα βλέπεις εἶναι διαφορετικά. Ἐγὼ εἶμαι τὸ μπόδιο στή ζωὴ καί τῶν δύο.

ANNA. — (Σκεπτικιά καί κίβνη.) Λοιπὸν ὁ μεγαλειότερος πόνος δέν εἶναι νὰ χάσει κανεὶς τοὺς γονεῖς του.

KATINA. — Ὅχι, εἶναι νὰ τοὺς ἔχει χαμένους, ἐνῶ τοὺς ἔχει.

(Αὐτὴ τῆ στιγμή σημαίνει ἡ καμπάνα, γιὰ νὰ μποῦνε στήν τάξη. Σηκώνονται βραστογρένες σφιχτά ἀπὸ τὴ μέση καί προχωροῦν ἀνάμεσα στ' ἄλλα κορίτσια. Στὴ μορφή τους πλαναῖται ἓνα δειλὸ χαμόγελο, ποῦ θυμίζει τὰ πένθημα γυνοπαριάτικα βράδια.)

ΣΤΟ ΜΠΑΝΙΟ

ΣΕ ΜΙΑ ΣΚΗΝΗ ΚΑΙ ΔΥΟ ΔΙΑΛΟΓΟΥΣ

(Ἡ ἀερογαλιὰ τοῦ Καρδάκιου στήν Κέρκυρα. Ἀπάνου σ' ἓνα βράχο ἢ Ἐλβίρα Μακράκη καί ἡ Ἑλλη Περίδη, μισόγυμνες, ετοιμάζονται γιὰ τὸ μπάνιο. Ἡ βάρκα ποῦ τὴς εἶχε φέρει ἀποτραβιέται σιγά σιγά ἀφίροντάς τες ελιύτερες. Ὁ Ἄγγελος καί ὁ Νίκος, δύο νταντῆδες μὲ κομφότατες πρωινῆς φορεσιῆς εἶναι καθισμένοι στήν ἀερογαλιὰ σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὸ βράχο, ὅπου βρίσκονται τὰ δύο κορίτσια.)

ΑΠΑΝΟΥ ΣΤΟ ΒΡΑΧΟ

ΕΛΛΗ. — (Κουμπώνοντας τὸ κοστοῦμι της.) Αὐτὸ τὸ σύστημα δὲ λαθεῖται ποτέ. Μοιάζει, βλέπεις, μὲ τοῦ Τάνταλου τὴν τιμωρία.

ΕΛΒΙΡΑ. — Καί τί; σ' ἀκολουθεῖ πάντα ὡς ἐδῶ; Πῶς τὸ ζέρει ποῦ ἔρχεσαι;

ΕΛΛΗ. — Ἀπλούστατο. Μία βραδεῖα στήν Πλατεῖα ἤρθε καί κάθησε μαζὴ μας, ἐγὼ ἔφερα ἐπίτηδες τὴν κουθέντα καί εἶπα πῶς ἐφέτος προτίμησα τὸ Καρδάκι γιὰ τὸ θαλασσινὸ μου μπάνιο. Ὁ Νίκος, ποῦ ἀπὸ τὸ χειμῶνα μου κάνει δυνατὴ κόρτε, τὴν ἐπόμενη μέρα βρίσκονταν ἐδῶ πολὺ πρὶν ἀπὸ μένα.

ΕΛΒΙΡΑ. — Μὲ ἄλλα λόγια ἔβαλες σ' ἐνέργεια ὀλάκερο στρατηγικὸ σκέδιο. — Μὴν πείσεις ἀκόμα· περίμενε νὰ ετοιμαστῶ καί γώ.

ΕΛΛΗ. — Σὲ περιμένω· πές μου μονάχα ἂν αὐτὴ ἡ στάση μου εἶναι καλή.

ΕΛΒΙΡΑ. — Λαμπρή! Μοῦ κακοφαινεται ποῦ δέν πῆρα μαζὴ μου τὴ φωτογραφικὴ μηχανή!

ΕΛΛΗ. — Κοίταξε σὺ ἂν ὁ Νίκος μέ βλέπει, γιατί ἐγὼ δὲ θέλω νὰ φαίνομαι ποῦ προσέχω.

ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι· εἶναι ὅλος γυρισμένος ἀπὸ τὴ μεριά σου.

ΕΛΛΗ. — (Γελώντας.) Ὁ κακόμοιρος. Εὐχαριστιέται μὲ τὴν ικανοποίησιν ποῦ τοῦ δίνουν τὰ μάτια.

ΕΛΒΙΡΑ. — Καρτερώντας νὰ ικανοποιηθεῖ καί μέ περισσότερο ἀπὸ μίαν αἰσθησὴν στὸ μέλλον.

ΕΛΛΗ. — Ναι, ὅταν πρῶτα πάει στὸ Μπαμπᾶ καί ζητήσῃ συγκινημένος τὸ χέρι τῆς κόρης του.

ΕΛΒΙΡΑ. — Αὐτὸ δὲ θ' ἀργήσῃ, ἂν ἀκολουθήσῃ στὸν ἴδιον τρόπο ἢ καθημερινὴν θεραπείαν ποῦ τοῦ κάνεις. Πέφτουμε; Εἶμαι ἐτοιμη.

ΕΛΛΗ. — (Ἀρχίζοντας νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὸ βράχο.) Πηγαίνω μπροστά, μὴν ἔρχεσαι πολὺ κοντὰ καί χαλάει ἡ ἀρμονία ἀπὸ τὰ κινήματα τοῦ κορμιοῦ.

ΕΛΒΙΡΑ. — Πρόσεξε μὴ σκοντάψεις.

ΕΛΛΗ. — Μὴ φοβᾶσαι, ἔχω σ' ὅλα τὸ νοῦ μου.

ΕΛΒΙΡΑ. — Τὴν ἴδια προσοχὴ πρέπει νὰ βάλεις καί στὸν τρόπο ποῦ θὰ πείσεις στὴ θάλασσα. Ἐχει κι' αὐτὸ μεγάλη σημασία.

ΕΛΛΗ. — «Ἐλα, παπού μου, νὰ σοῦ δείξω τὰ ἀμπελοχώραφά σου.» Γιὰ βλάκα μὲ περνᾶς!

(Πέφτουν κ' οἱ δύο στὸ νερὸ καί ἀρχίζουν νὰ κολυμπᾶνε μὲ ὠραιότατη ρυθμικὴ κίνηση τοῦ κορμιοῦ. Τὸ νερὸ μόλις σαλεύει.)

ΕΛΒΙΡΑ. — (Ἀκολουθώντας τὴν ἀρχισμένη της κουθέντα.) Σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα δέν πιστεύω καμία γυναίκα νάναί βλάκας. Τὸ κινηγητὸ τῶν ἀντρῶν καί τὸν τρόπο ποῦ πρέπει νὰ μεταχειριστοῦμε γιὰ νὰ μᾶς ξεφύγουν, τᾶχουμε μέσα μας, στὸ αἷμα μας, στὸν ὄργανισμό μας. Δέν ἔχουμε ἀνάγκη νὰ μᾶς δασκαλέψουν.

ΕΛΛΗ. — Καί οἱ ἄντρες εἶναι τὸ θῦμα μας. Οἱ κακόμοιροι. Μὰ καί πῶς ν' ἀντέχουν; Ἐρχεται πρῶτα ἡ μέδα καί μᾶς ντύνει μὲ μαγνᾶδια· ἐξῶ ὁ λαϊμός, μισόγυμνα τὰ μπράτσα, κοντὰ τὰ φουστάνια. Κατόπι οἱ κοινωνικὲς συνθήκες, δεξιμάτσια, χοροὶ, ὅπου μᾶς κρατοῦν ὥρες στήν ἀγκαλιὰ τους, τὸ περίφημο φλέρτ, στήν ἡμερήσια διάταξη. Τώρα καί ἡ θάλασσα γίνεται σύμμαχός μας. Στὸν ἀνοιχτὸν ἀέρα καί σὲ μικρὴ ἀπόσταση, σοῦ ἐπιτρέπεται μὲ τὴν πρόφασιν τοῦ μπάνιου νὰ δείχνεσαι ἀπάνου κάτου ὀλάκερη. Καί ποῖς βαστάει;

ΕΛΒΙΡΑ. — Κανένας· εἶναι βλέπεις ζήτημα ἀντοχῆς.

ΕΛΛΗ. — Ἐπειτα ἐδῶ μᾶς βοηθεῖ τρομερὰ καί ἡ ἀπόσταση· ἐγὼ γι' αὐτὸ εἶμαι ἐνάντια στὰ μπάνια μίξτ, ποῦ οἱ ἀνόητες οἱ Ἀθηναῖες ἤθελαν

ἐφέτος νὰ ἐγκαινιάσουν στὸ Φάληρο. Ἡ ἐντύπωση ἀπὸ κοντὰ χάνει ἐβδομήντα πέντε τοὶς ἑκατὸ, ἐνῶ ἡ ἀπόσταση δίνει τίς περισσότερες φορές καὶ ἀνύπαρχτὴ ὁμορφιά.

ΕΛΒΙΡΑ. — (Κοιτάζοντας στὴν ἀκρογιαλιά) Ἐκεῖ ἀκίνητος βρίσκεται ὁ κηκόμοιρος ὁ Νίκος. Περιμένει γιὰ γενετικὸ νὰ σὲ ἴδῃ νὰ βγαίνεις ἀπὸ τὸ νερό.

ΕΛΛΗ. — Ἡ στιγμή ἐκείνη εἶναι ἡ πλιὸ κρίσιμη, ὅπως τὸ νερὸ κολλάει τὸ κοστουμί στὸ σῶμα, δὲ χάνεται οὔτε ἡ παραμικρότερη λεπτομέρεια.)

(Κολυμπᾶνε ἀκόμα λιγάκι καὶ κατόπι βγαίνουν ἀπὸ τὸ νερὸ. ὁρσερὲς καὶ μὲ τὴν εὐχαρίστηση ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο. Μία ἡλιακὴ ἀχτίδα πέφτει ἀπάνου στὴν Ἑλλη. κάνοντας νὰ φαίνονται σὰν κομμάτια χρυσὰ τοῦ νεροῦ οἱ σταλαγματιές, ἐνῶ ἡ Ἑλίρα φωνάζει μὲ ἐνθουσιασμό.)

ΕΛΒΙΡΑ. — Ἑλλη, Ἑλλη, θαυμάσια! Ἐχεις καὶ τὸ ἥλιο σύμμαχο!

ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

ΜΙΜΗΣ. — (Τραβῶντας γραμμὲς μὲ τὸ μπαστοῦνι του στὸν ἄμμο.) Δυσκολεύομαι πολὺ νὰ σὲ νοιώσω.

ΝΙΚΟΣ. — Κι' ὅμως εἶναι τόσο ἀπλό. Ἄπορῶ μὲ τὴν ἐξυπνάδα σου.

ΜΙΜΗΣ. — Ἄπορεῖς; Μά, φίλε μου, κάθε μέρα μὲ κάνεις νὰ σὲ συντροφεύω στὸ Καρδάκι, ὅπου στέκεσαι σὰ χαζὸς κοιτάζοντας ἓνα κορίτσι ποῦ κάνει τὸ μπάνιο του. Δὲ βγάζεις τὰ μάτια ἀπὸ πάνου του. Καὶ γιὰ ὅλον τὸν κόσμον δὲν ἔννοεῖς νὰ λείψεις ἀπὸ τὴ συννησιμένη σου τὴ θέση. Καὶ θέλεις νὰ μὲ πείσεις πῶς δὲν εἶσαι ἐρωτευμένος!

ΝΙΚΟΣ. — Καθόλου. Σοῦ λέω τὴν ἀλήθεια. Ὅπως καὶ ἄλλοτε σοῦ εἶπα, ἔτσι καὶ τώρα δὲν μπορῶ νὰ σοῦ κρύψω, πῶς ἤμουνα πολὺ ἐνθουσιασμένος μαζὴ της, πῶς ἐξ οἷτίας της δὲν ἐγνώριζα πιά τὸν ἑαυτὸ μου. Τὸ χειμῶνα στοὺς χοροὺς δὲν ξεκολλοῦσα ἀπὸ τα φουστάνια της. Αἰσθανόμουνα κάποιον μαγνήτη νὰ μὲ τραβᾷ κοντὰ της. Μὲ μάγευε ἡ ἐξυπνάδα της, τὸ σπάνιο μέταλλο τῆς φωνῆς της καὶ τὰ μάτια της ποῦ μερικὲς στιγμὲς ἔχουν μίαν ἀφάνταστη γλυκάδα.

ΜΙΜΗΣ. — Καὶ δὲν εἶσαι ἐρωτοχτυπημένος; καὶ δὲν εἶσαι ζετρελλαγμένος; .. Μὰ τί εἶσαι λοιπόν;

ΝΙΚΟΣ. — Μὰ δὲ μ' ἀφίνεις νὰ τελειώσω. Αἰσθανόμουν σοῦ λέω, πῶς ἐρωτευόμουνα στὰ σοβαρὰ καὶ δὲν εἶχα τὴ δύναμη νὰ κάμω καμίαν ἀντίσταση. Θὰ μπορούσα νὰ γίνω ἴσκιος της; γαλίκι γιὰ νὰ μὲ πετάει. Ἐτσι ἦτανε τὰ πράγματα, ὡς ποῦ ἤρθε τὸ καλοκαίρι κι' ἀρχίτησαν τὰ μπάνια. Ὅταν τὴν πρωτῆίδα, ἀπάνου σ' ἐκεῖνον τὸ βράχο, ἤμουν σὰν τὸν ἄνθρωπο

ποῦ πρώτη φορά δοκιμάζει τὴ ζάλη τοῦ κρασιοῦ. Ἐννοίωσα ἀπάνου μου ὅλην τὴν ἐπίδραση τῆς ὁμορφιάς της, ποῦ τὴν ξάνοιγα κάπως πλατύτερα νὰ φανερόνεται μπροστὰ στὰ μάτια μου. Καὶ ξανᾶρθα καὶ πάλι ξανᾶρθα. Μὰ μὲ κρυφὴν ἀναγᾶλλιση παρατήρησα ποῦ ὅσο περνῶσαν οἱ μέρες, ἡ ἐντύπωση δὲν ἦταν πιά ἡ ἴδια. Καὶ τότες ἀκολούθησα νᾶρχομαι ἐπίτηδες, γιὰ νὰ τὴν καταντήσω ἀνίσχυρη, κ' ἔτσι νὰ καταφέρω στὸ τέλος νὰ γίνω ἀδιάφορος θεατῆς.

ΜΙΜΗΣ. — Σοβαρὰ μιλεῖς;

ΝΙΚΟΣ. — Σοβαρώτατα. Ἡ Ἑλλη δὲν ἔχει πιά γιὰ μὲ κανένα μυστήριο. Ἐκεῖνο ποῦ βαστάει ὀλόφλογο τὸν ἔρωτα εἶναι καὶ τὸ ἀγνώστο. Τόσο ρούφηξα μὲ τὸ μάτι κάθε τοῦ κορμιοῦ της γραμμὴ, ποῦ πιά δὲν περιμένω τίποτα νὰ μοῦ δώσει· μοῦ φαίνεται πῶς εἶμαστε ἀντρόγυνο, χρόνια τώρα παντρεμένοι.

ΜΙΜΗΣ. — Περίεργο! Καὶ νόμιζα πῶς βρισκόσουν στὴν παραμονὴ τοῦ γάμου, στὴν παραμονὴ τῆς μεγάλης τρέλλας!

ΝΙΚΟΣ. — Γελίεσαι!

ΜΙΜΗΣ. — Μὰ τότες γιατί ἀκολουθεῖς νᾶρχεσαι ἰδῶ;

ΝΙΚΟΣ. — Γιατί κάθε μέρα ποῦ περνᾷ εἶναι καὶ μιὰ μέρα ποῦ ἔζησα μαζὴ της· εἶναι ὁ μῆνας τοῦ γάμου ἐξαντλημένος, εἶναι ἡ γιατροειά!

ΜΙΜΗΣ. — Παράξενα πράγματα. Νὰ νομίζεις πῶς στάθηκες ὁ ἄντρας κοριτσιοῦ ποῦ οὔτε τόχεις φιλήσει! Εἶσαι στὰ σωστά σου;

ΝΙΚΟΣ. — Φίλε μου, βεβαιώσου πῶς ἔζησα ἀπὸ τοῦτο τὸ ἀκρογιαλί μαζὴ της, σὰν ἐρωμένος της. Τὴν ἀπόλαψα ὀλόκληρη. Τί σημαίνει ἂν μόνυχ μὲ τὰ μάτια; Καὶ τώρα κουράστηκα. Σήμερα αἰσθάνομαι πῶς τὰ βλέμματά μου, περισσότερο παρὰ ἡ σάρκινη ὁμορφιά τῆς Ἑλλης, μοῦ τὰ τραβᾷ ἡ θάλασσα. Ἀπλόνεται τόσο μεγαλόπρεπη ὑπρὸς μας καὶ κλεῖ μέσα στὸ βυθὸ της τόσα ἀγνώριστα μυστήρια!

ΜΙΜΗΣ. — Ὅχι περισσότερα ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ!

ΕΙΡΗΝΗ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ

Πάντα τὰ στρογγυλά μηδενικά θὰ κάνουν τοὺς μεγάλους ἀριθμούς.

ΧΝΟΥΤ ΧΑΜΣΟΥΝ

ΣΑΑΔΙ

ΠΕΡΣΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

I

Τὸ οὐγγεφὸ ἀπ' τὸ κέρφο του ἄφησε γὰ πέση μία σταλαματιὰ νερό, ποῦ, ὅσο κέλειε ὀτὰ κάτω κ' ἔβλεπε τὴν ἀπέραντη θάλασσα, ἔμεινε τροπαλὴ καὶ σαστισμένη.

Τί τάχα εἴμι ἐγώ, ἔλεγε, ἔμπρός στοῦ μεγάλου ὠκεανό; Θὰ γυθῶ, θ' ἀφαιριστῶ ὀρισμένα ὀστην ἀτέλειωτῆ του ἔγταση.

Γιὰ ἀμοιβὴ ὀστην τόση ταπεινοσύνη της, ἡ σταλαματιὰ ἔγταση μέσα σ' εἶνα κορύλι, ποῦ τὴν κράτησε ὀτὰ ἀπ.λάγγρα του καὶ τὴν ἔθρεψε, ὡς ποῦ γένηκε πολῦτιμο μαργαριτάρι γὰ γὰ ὀτολίση ἀργότερα τὸ στέμμα τοῦ βασιλεῦ.

II

Ἀπὸ τὸ δαγτελίδι τοῦ πρίγκηπα, ποῦ δίπλα ὀτὸ βασιλεῦ πατέρα του πῆγαινε κρηγῶντας ὀτὸ δάσος, εἶνα σμαράγδι λεκόλιησε κ' ἔπεσε γάμον.

Πῶς; — εἶπε ὀ βασιλεῦς ὀτὸ γυθὸ του—πῶς θὰ μπορέσουμε γὰ βροῦμε τῶρα ὀσὲ τόσο σκοτάδι τὸ σμαράγδι μας, μέσα ὀσὲ τόσες ἄγριες πέτρες; Παιδί μου, γὰ γὰ τὸ βρῆς θάπρεπε γὰ κοιτάξῃς μία μία τις πέτρες, ἀλλοιῶς τὸ σμαράγδι μας δὲ θὰ βρεθῆ ποτέ.

Μὲ τὸ σμαράγδι μοιάζον γὰ καρδιές ποῦ τις βασιτεῖ ὑποταγμένες ἡ μεγάλη Θεὰ φιλία.

Κάθε ἀγρή κ' εὐγενική καρδιά πέφτει ὀτὸ δρόμο τῆς ζωῆς της μέσα σ' ἀλλες ἀπατηλές καὶ δόλιες καρδιές.

Σὺ παιδί μου, ἀν θέλῃς γὰ ἀποκτήσης τὴ γλύκα τῆς ἀγνῆς, πρέπει πρῶτα γὰ παλέψῃς μὲ κάθε δόλια καὶ ἀπατηλή.

Πρόσεξε ὀμως μὴ ὀστην πάλῃ πληγωθεῖς, γὰ γὰ μοιάρῃ κείνος ποῦ ὀστην πάλῃ φανῆ νικητῆς θὰ μπορέση γὰ ἀντικρῆση τὴν καρδιά ποῦ ἡ ἀληθινή ἀγάπη τὴν ἀνυψῶνει ὡς τοῦς ουρανοῦς, τὴν καρδιά ποῦ περιφροῦντας κῆθε μὲ ποῦ δὲν τῆς μοιάζει, μένει περήφανη μέσα ὀτονοὺς ἐχθρῶς της, τὴν καρδιά ποῦ μοιάζει μὲ τ' ἀνοιξιὰτικο ρόδο ποῦ μένει ὀμορφο καὶ περήφανο ὀστη μέση ἀπὸ τ' ἀγκάθια του, σκορπῶντας γύρω τὴ γλυκεῖα μυρωδιά του! Τὴν καρδιά ποῦ μοιάζει μὲ τὸ χαμένο σμαράγδι, ποῦ ἐν φ' ἡ ὀψι του λαμποκοπάει ἡ καρδιά του μέσα κλαίει, ὡς ποῦ γὰ βρεθῆ καὶ πάλῃ ὀτὸ χροσάρι μέσα.

Ἐμπρός λοιπόν, παιδί μου, μὲ θάρρος καὶ ὑπομονὴ πασπάλενε ὀτὸ σκοτάδι τις πέτρες, ὡς ποῦ γὰ σὲ φωτίση τὸ λαμποκόπημα τοῦ σμαραγδιοῦ σου.

Ἐγὼ σ' ἀφίνω βρές το. Μά... ὅταν τὸ βρῆς μὲ λαχτάρα γύλαχ' ὀτὸ στήν καρδιά σου ἀπάνου.

III

Τὸ μέλλον εἶναι τὸ μοιάρηβο παιδί ποῦ ζηλότυπα κρατιέται κλεισμένο σὲ κροσταλένιο παλῆτι ἀπὸ τὴ μαγα του τὴν κρίση καὶ ἀπ' τὸν πατέρα του τὸ γρόνο.

Τὰ κλειδιά ὀμως τοῦ παλατιοῦ κανένῃς σ' αὐτὸ τὸν κόσμο δὲν τὰ κρατεῖ, γὰ γὰ μοιάρῃ ὀ Θεὸς μᾶς δείχνει ποῦ θὰ τὰ βροῦμε.

Γι' αὐτὸ, ὅσοι τρέχουμε γὰ τὸ παλῆτι, ἄς πάρουμε συντροφίση τὴν Ἀρετὴ κ' ἄς δοξάζουμε κ' ἄς εὐχαριστοῦμε τὸ Θεὸ καὶ ὀχι τοῦς ἀνθρώπους.

Ἀπ' τοῦς ἀνθρώπους πρέπει γὰ ἀγαπᾶμε καὶ γὰ εὐχαριστοῦμε κείνους ποῦ ἔξερουν τὸ δρόμο τοῦ παλατιοῦ καὶ μᾶς τὸν δείχνουν, γὰ γὰ αὐτοὶ σὲ δυὸ χρορίζουν τὴν καρδιά τους καὶ μᾶς χαρίζουν τὴ μισή.

ΣΠΥΡΟΣ Ι. ΛΑΒΡΑΝΟΣ

ΜΑΡΙΑ

Δὲν τὸ λεγες. Ἐπίμονα κρατοῦσες μυστικό,
Αὐτὸ π' ἀφίταν ἄθελα τὰ μάτια σου γὰ ποῦνε
Κ' ἦσαν τρανὰ ὀστην ὀψη σου, τρανὰ ζωγραφιστό,
Στὸ πρόσωπο δ, γ φαίνεται κειῶν ὀπου ἀγαποῦνε.

Μὴ μοῦ τὸ λές. Καὶ κράτα τὸ σφιχτὰ τὸ μυστικό,
Ἐχει κ' αὐτὸ τὴ χάρη του γὰ κείνους π' ἀγαποῦνε
Μὲ φτάνει ποῦ ὀστην ὀψη σου τρανὰ εἶν' ζωγραφιστό,
Ἐκείνο ποῦ τὰ χεῖλη σου διστάζουμε γὰ ποῦνε.

Μὰ τὰ γλυκὰ τὰ μάτια σου, γὰ γὰ τὸ μυστικό,
Ἵσαν τὰ χεῖλη σου, κ' αὐτὰ σφιχτὰ γὰ μὴν κρατοῦνε;
Κι' ἀφοῦ ὀστην ὀψη σου τρανὰ δείχνεις ζωγραφιστό,

Τὸ ποῦ κρατεῖς ἐπίμονα μεγάλο μυστικό,
Γιατὶ τὰ δυὸ τὰ χεῖλη σου σφιχτὰ γὰ τὸ κρατοῦνε
Αὐτὸ π' ἀφίφουν ἄθελα τὰ μάτια σου γὰ ποῦνε;

A. ΒΕΚΙΑΡΕΛΗΣ

G. D' ANNUNZIO

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Αυτό το διηγείται ένας ποιητής.

Μια φορά κ' έναν καιρό—δεν ξέρω πιά σέ ποιόν τόπο, ζούσε ένα φτωχό άντρόγυνο.

Κ' ήτανε οί κακόμοιροι κ' οί διό τόσο φτωχοί, πού δέν είχανε στόν κόσμο τίποτα, μιά τέλεια τίποτα.

Δέν είχανε ψωμί νά βάλουνε στό καλάθι. ούτε καλάθι για νά βάλουνε μέσα τό ψωμί. Δέν είχανε σπίτι για νά βάλουνε μέσα τό καλάθι, ούτε τόπο, για νά γτίσουνε σπίτι. 'Αν είχανε σπίτι, θα μπορούσαν μέσα νά βάλουνε τό καλάθι, κι' αν είχανε τό καλάθι, θετικά, ή με τόν έναν ή με τόν άλλον τρόπο, σέ κάποια γωνιά ή σέ κάποια χαραμίδα, θα μπορούσαν νά βρούν ένα κομμάτι ψωμί ή κ' ένα ψιγούλο ψωμί.

Μά μήν έχοντας ούτε τόπο, ούτε σπίτι, ούτε ψωμί, βρισκότανε σέ μεγάλη δυστυχία.

Μά δέν παραπονιόντανε τόσο πού τούς έλειπε τό ψωμί, όσο κλαιόντανε για τό σπίτι. Ψωμί από έλεημοσύνη είχανε αρκετό, κάποτε και προσφάγι, καμιά φορά τούς λάγαινε και μιá ρουφιά κρασί.

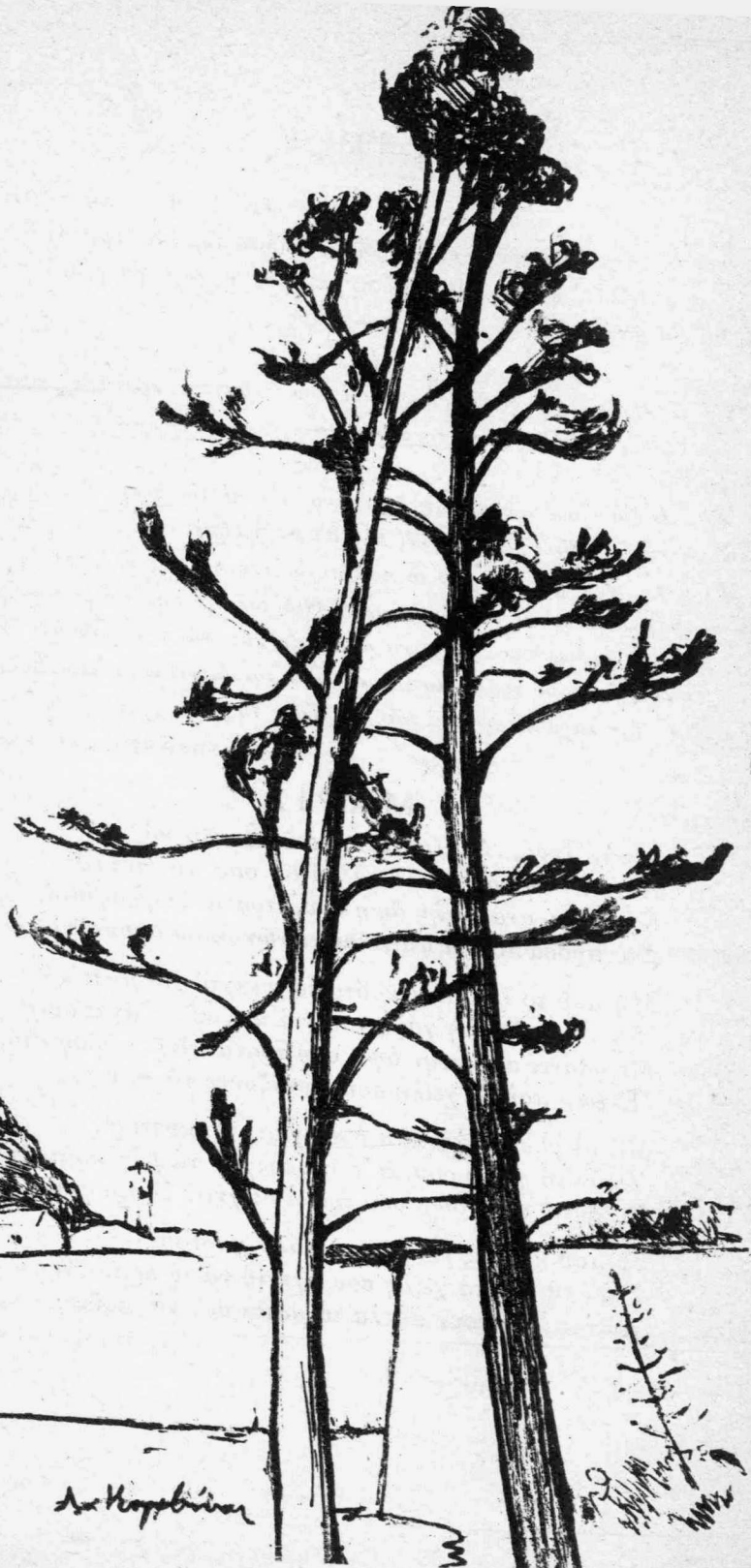
Μά οί κακόμοιροι θα προτιμούσαν ν' άμνεσκαν πάντα νηστικοί και ν' άχανε ένα σπίτι, όπου νά μπορούσαν ν' ανάψουν ένα ξερό ξύλο και νά καθήσουν νά κουβεντιάσουν ήσυχ μπροστά στή φωτιά.

'Αληθινά τό καλύτερο πράμα του κόσμου, άνωτερο κι' από τό φαί, είναι ν' άχεις τέσσερους τοίχους νά κάθισαι μέσα. Χωρίς αυτούς τούς τέσσερους τοίχους ο άνθρωπος είναι σαν τό άστεγο ζώο.

Και τό κακόμοιρο τό άντρόγυνο έννοιωσε μεγαλύτερη τή φτώχεια του μιá θλιβερή νυχτιά, παραμονή των Χριστουγέννων, θλιβερή για κείνο μονάχα, γιατί όλοι οί άλλοι αυτήν τήν ίδια νύχτα έχουνε φωτιά στό τζάκι τους και τά παπούτσια τους άνάμεσα στες στάχτες.

'Ενώ κλαιόντανε και τρέμανε στο δημόσιο δρόμο, μέσα στή σκοτεινή νυχτιά, άπαντήσανε ένα γάτο πού νιαούριζε βραχνά και γλυκά.

"Ήτανε κι' αυτός ένας κακόμοιρος γάτος, δυστυχισμένος σαν κ' εκείνους,

Α. Κορβίνας

γιατί δεν ήτανε πικρά πετσι και κόκκιλο, με πολύ λίγες τρίχες απάνου στο πετσι. — 'Αν είχε πολλές τρίχες στο πετσι, βέβαια τὸ πετσι του θάταν σὲ πολύ καλὴ κατάσταση· ἂν τὸ πετσι του ἦτανε σὲ καλλήτερη κατάσταση, βέβαια δὲ θάτανε σὲ τέτοιο τρόπο κολλημένο στὰ κόκκαλά του· καὶ ἂν δὲν εἶχε σὲ τέτοιο τρόπο κολλημένο τὸ πετσι του στὰ κόκκαλα, βέβαια θάταν ἀρκετὰ δυνατώτερος, γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ κυνηγᾷ καὶ νὰ πιάνει ποντίκια καὶ δὲ θάμνε ἔτσι λιγνός.

Μὰ μὴν ἔχοντας τρίχες καὶ ἔχοντας ἀντίς τὸ πετσι κολλημένο στὰ κόκκαλα ἦτανε μὰ τὴν ἀλήθεια, γάτος κακορίζικος.

Οἱ φτωχοὶ εἶναι καλοὶ καὶ βιηθιοῦνται ἀνομεταξύ τους. — 'Ἐτσι κ' οἱ δικοὶ μας συμμαζέψαν τὸ γάτο καὶ οὔτε συλλογίστηκαν νὰ τὸνε φᾶνε, μάλιστα τοῦ δώκανε καὶ λίγο λαρδί ποῦ κάποιος ψυχικάρης τοὺς ἔδωκε ἐλεημοσύνη. Ὁ γάτος ἀφοῦ ἔφαγε, βέβηκε νὰ περπατήσει καὶ, πηγαίνοντας μπρός, τοὺς ὀδήγησε σὲ μιὰ παλιὰ καλύβα ἀκατοίκητη. Βρίσκονταν ἐκεῖ δύο μπάγκαι καὶ μιὰ γωνίστρα, ὅπου μιὰ ἀχτίδα φεγγαριοῦ φώτισε γιὰ μιὰ στιγμή κ' ἔπειτα χάθηκε.

Μαζῆ μὲ τοῦ φεγγαριοῦ τὴν ἀχτίδα χάθηκε κ' ὁ γάτος κ' ἔτσι εἰς δύο φτωχοὶ βρέθηκαν καθισμένοι στὰ σκοτεινὰ μπρός στὴ μαύρη γωνίστρα, ποῦ ἡ ἔλλειψη τῆς φωτιᾶς τὴν ἔκανε ἀκόμη πιὸ μαύρη.

«'Αχ!» εἶπανε· «ἄ· εἶχαμε κ' ἓνα ξύλο μονάχα! Κάνει τόσο κρύο! Κα θάτανε τόσο ὁμορφα νὰ ζεσταθοῦμε λιγάκι καὶ νὰ ποῦμε κανένα παραμυθάκι.»

Μὰ ἀλλοίμονο! φωτιά δὲν ἦτανε στὴ γωνιά, γιατί εἰς κακόμοιροι ἦτανε φτωχοὶ, τόσο φτωχοὶ!

Ἐφνον δύο κάρβουνα ἀνάψανε στὸ βέθος τῆς γωνίστρας, δύο ὁμορφα κάρβουνα κίτρινα σὰν τὸ χρυσάφι. Κι' ὁ γέρος ἔτριψε ἀπὸ χαρὰ τὰ χέρια του, λέγοντας στὴ γυναῖκα του. «Νοιώθεις τί ὁμορφη ζέστα;»

«Ναί, ναί!» τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ γριὰ· καὶ ἀπλωσε τὰ χέρια μπρός στὴ φωτιά. «Φύσηξε λιγάκι ἀπάνω!» εἶπε πάλι κατόπι, «γιὰ νὰ δώκει λάμψη τὸ κάρβουνο.»

«Ὅχι,» ἀποκρίθηκε ὁ ἄντρας, «γιατί τότες θά θράψει πολὺ γλήγορα.»

Κι' ἄρχισαν τότες νὰ μιλοῦν γιὰ τὰ περασμένα τους χρόνια, καὶ μιλοῦσαν χωρὶς πίκρια, γιατί ἐννοιωθᾶν πῶς ἐζώηρευαν θωρώντας τὰ δὲ ἀναμμένα κάρβουνα.

Οἱ φτωχοὶ φχαριστιοῦνται μὲ λίγο κ' εἶναι γι' αὐτὸ πιὸ εὐτυχισμένοι. Καὶ τὸ δικό μας τὸ ἀντρόγυνο ἐννοιωσε τὴ χαρὰ ὡς μέσα βαθειὰ στὴν καρδιά του, γιὰ τὸ χάρισμα ποῦ τοὺς ἔκαμε τὸ παιδάκι, ποῦ σὰν ἀπόψε γεννήθηκε, καὶ θερμὰ εὐχαρίστησαν τότες τὸ Χριστό.

Καὶ πέρασαν ἔτσι τὴ νύχτα τους ὅλη μὲ τὸ νὰ λίνε παραμύθια καὶ νὰ ζεσταίνονται, σίγουροι πὰ ποῦ ἔχανε τὴν προστασία τοῦ Χριστοῦ, γιατί τὰ δύο κάρβουνα λάμπανε πάντα σὰ δύο χρυσὰ νομίσματα καὶ δὲν ἐθράβανε πιτε. Κι' ὅταν ἤρθε ἡ αὐγή, οἱ δύο φτωχοὶ, ποῦ καλοπέρασαν ζεστοὶ ὅλη νύχτα, ξένοιζαν στὸ βέθος τῆς γωνίστρας τὸν κακόμοιρο τὸ γάτο, ποῦ τοὺς κύτταξε μὲ τὰ δύο του μεγάλα λαμπερὰ μάτια.

Δὲν εἶχανε ζεσταθῆ σὲ καμμιάν ἄλλη φωτιά παρα στὴ λάμψη τῶν δύο ἐκείνων ματιῶν.

Κι' ὁ γάτος εἶπε.

«Τοῦ φτωχοῦ ὁ θησαυρὸς εἶναι ἡ αὐταπάτη.»

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Κεῖνος ὁ δόλιος πειτεινὸς μὲς στὴν ὠραίαν αὐλή,
 Στὸ μαρμαρένιο σπίτι,
 Τὸ βράδυ, τὰ μεσάνυχτα, δσοε βολὲς λαλεῖ,
 Μὲ βρίσκει πάντα ξάγροντο τὸ δόλιον ἐρημίτη.

Ρωλοῦ τοῦ πόρου ἀνήμπορο θλιμμένο κ' ἡ καρδιά μου
 Στὴν ἔρημη γῆ ποῦ κατοικῶ,
 Καὶ δὲν ἐξῆπνησα ποτέ, χιτωπῶντας τὰ φτερά μου
 Μὲ λάλημα γλυκό.

ΣΠΥΡΟΣ ΝΙΚΟΚΑΒΟΥΡΑΣ

GOETHE

Ο ΕΡΜΑΝΝΟΣ ΚΑΙ Η ΔΩΡΟΘΕΑ

ΚΛΕΙΩ

Ὁ Αἰώνας.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο.)

Κι' ὅταν ἐρώτησε ὁ τίμιος ἱερέας τὸν ξένο τὸ γέρο
 Γιὰ τὰ δεινὰ τοῦ λαοῦ, κι' ἀπὸ πότε διωγμένοι ἐπλανιώνταν,
 Εἶπε ὁ κριτής: «Δὲν εἶναι τὰ πάθη μας λίγα ὡς τὰ τώρα,
 Τὶ ὅλα τὰ χρόνια φαρμίκι μᾶς πότισαν, ποῦ τρομερό ἦταν
 Πλιότερο ἀκόμα, γιατί μᾶς ἐπῆραν τὴν πλιό ὠμορφή ἐλπίδα.
 Τὶ ποιὸς τ' ἀρνιέται, ἡ καρδιά κάθε ἀνθρώπου σηκώθηκε ἀπάνου,
 Καὶ στὰ πλιό ἐλεύτερα στήθη πλιό ἀγνές ἐχτυποῦσαν οἱ φλέβες,
 Ὅταν ἀνάφανε ἡ πρώτη ἀστραψιά τοῦ καινούριου τοῦ ἡλίου,
 Ὅταν τὰ δίκια τοῦ ἀνθρώπου κοινὰ γιὰ καθέναν κηρύχναν
 Καὶ τὴν ἀξιάπαινη ἰσότη καὶ τὴ λευτεριά τὴ ζαλιόστρα.
 Ἐλπίζε τότε ὁ καθεὶς τὴ ζωὴ νὰ χαρεῖ, κ' ἐφαινότου
 Πῶς θὰ λυθοῦν τὰ δεσμὰ ποῦ κρατοῦσαν λαοὺς σκλαβωμένους
 Καὶ ποῦ ἡ ἰδιοτέλεια τὰ ἐβάστα στὸ χέρι σφιχτὰ κ' ἡ ὀκνηρία.
 Ὅλοι οἱ λαοὶ δὲν κοιτάζαν σ' αὐτὲς τὲς ἀνήσυχες μέρες
 Κεῖνην τὴ χώρα ποῦ αἰῶνες τοῦ κόσμου ἡ πρωτεύουσα ἐστάθη
 Καὶ ποῦ τῆς ἀξίζε τώρα τὸ ὑπέρλαμπρο τὸ ὄνομα βέβαια;
 Καὶ τῶν ἀνθρώπων, ποῦ πρῶτοι τὸ κήρυγμα ἐσπεῖραν, δὲν ἦταν
 Τῶνομα ὁμοῖο στὰ πλιό δοξαστὰ, κ' ὑψωμένο ὡς τ' ἀστέρια;
 Γείτονες ὄντας ἐμεῖς φλογιστήκαμε οἱ πρῶτοι στὴ λάβρα·
 Κι' ἄρχισαν τότες οἱ μάχες. Οἱ σκάθρες τῶν Φράγκων ἐρχόνταν
 Ὅλο σιμώτερα, μόνο φαινόταν πῶς φέρναν ἀγάπη.
 Καὶ μᾶς τὴν ἔφερναν κι' ὄλας, γιατί ἦταν μεγάλη ἡ ψυχὴ τους.
 Τῆς λευτεριάς μὲ χαρὲς ἐφυτεῦαν τὰ πρόσχαρα δέντρα
 Κ' ἔταζαν νὰ σεβαστοῦν καθενὸς τὴν οὐσία καὶ ν' ἀφήσουν
 Νὰ κυβερνιέται ὅπως θέλει ὁ καθένας. Ἦ νειότη περίσσια
 Χάρηκε, οἱ γέροι χαρῆκαν, κι' ἀρχῆσαν τριγύρω στὰ νέα

Φλάμπουρα μίθης χοροί· νικητὲς ἐσκλαβῶναν οἱ Γάλλοι
 Πρῶτα, μὲ τοὺς ζωηροὺς τους καὶ πρόσχαρους τρόπους, τοὺς ἀντρες
 Κ' ὕστερα τῶν γυναικῶν τὴν καρδιά μ' ἀπολέμητη χάρη.
 Κ' ἦταν γιὰ μᾶς ἀλαφρὰ τοῦ πολέμου τὰ βάρη κ' οἱ ἀνάγκες,
 Τὶ μπρὸς στὰ μάτια μας πέρα ἀερόπλεε ξέμακρη ἐλπίδα
 Καὶ μᾶς τραβοῦσε τὸ βλέμμα, ποῦ ξάνοιγε δρόμους καινούριους.
 Ὡ φτυγισμένες στιγμὲς! σὰν πετιῶνται ὁ γαμπρὸς μὲ τὴ νύφη
 Ἀγκαλιαστοὶ στὸ χορὸ καὶ προσμένουν τὴν ὥρα τοῦ γάμου!
 Μὰ ἦταν γιὰ μᾶς πλιό λαμπρές, οἱ στιγμὲς ποῦ μᾶς δεῖχναν αὐτό, ποῦ
 Οἱ ἀνθρωποὶ ἀνώτατο κρίνουν, σιμὰ κ' εὐκολόφταστο τώρα.
 Λύθηκε ἡ γλώσσα ὀλωνῶν· μεγαλόφωνα οἱ γέροι μιλοῦσαν
 Κ' οἱ ἄγουροι κ' οἱ ἀντρες, γεμᾶτοι καρδιά καὶ φρονήματα ἐξάστια.
 Σύγγνεφε ἀπέκει σὲ λίγο ὁ οὐρανός· μιὰ γενιὰ διαστρεμμένη,
 Ἀνθρωποὶ, ποῦ ἦταν ἀνάξιοι νὰ κάνουν καλό, συνατοὶ τους
 Γιὰ τὲς ἀρχὲς ἀρπαζόνταν· ἐσκότονε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον
 Καὶ ἐδυναστεῦαν τοὺς νέους γειτόνους, τ' ἀδέρφια, κ' ἐστεῖλαν
 Πλήθη φιλάρπαγα. Οἱ πρῶτοι γλεντοῦσαν κ' ἐκλέφταν τὰ πάντα,
 Καὶ ἀπ' τοὺς μικροὺς, ὡς κι' οἱ πλιό τιποτένιοι, γλεντοῦσαν κ' ἐκλέφταν.
 Εἶχανε φόβο μονάχα μὴν ἔμνεσκε τίποτα γι' αὐριο.
 Κ' ἦταν ἡ θλίψη μας πέρα μεγάλη κ' ἐγένονταν κάθε
 Μέρα πλιό ἀψυὰ τὰ τυράγνια. Κανεὶς τώρα πλιὰ τὴ φωνὴ μας
 Δὲν ἀγροικοῦσε, γιατί ἦταν ἐκεῖνοι τῆς μέρας οἱ κύριοι.
 Τότες ὁ πόνος κ' ἡ λύπη γεμίζαν καὶ τὰ ἄκακα σπλάχνα·
 Ὅλοι διψοῦσαν, κι' ὁμόναν τὴν ὕβρη σκληρὰ νὰ γδικήσουν
 Καὶ τὸν πικρὸ τὸ χαμὸ τῆς διπλὰ γελασμένης ἐλπίδας.
 Μὰ ἀξαφνα γύριτε ἡ τύχη καὶ τοὺς Γερμανοὺς ἐβοηθοῦσε.
 Καὶ πισωδρόμιζαν τώρα κ' ἐπαῖρναν οἱ Γάλλοι τὸ φύγι.
 Τότες γνωρίσαμε πρώτη φορὰ τὰ δεινὰ τοῦ πολέμου·
 Τὶ ἔπου νικᾶ εἶναι καλὸς καὶ μεγάλος, ἡ δείχνηται τέτοιος·
 Τοὺς νικημένους ἀνθρώπους φυλᾶ σὰ νάταν δικοὶ του,
 Ἄν κάθε μέρα ὠφελιέται ἀπ' αὐτοὺς κι' ἂν δουλεύουν γιὰ κείνον.

Μά ὁ τρακιτισμένος δὲ σέβεται νόμο· ξεφεύγει μονάχα,
 Τὸ σκοτωμὸ καὶ χαλὰ δίχως πρόνοια καὶ γλήγωρα ὅ,τι εὕρει·
 Εἶναι ἡ ψυχὴ του φωτιά, καὶ γενῶ τὲς πλιὸ μαυρὲς κακίες
 Ἡ ἀπελπισιὰ στὴν καρδιά του, γιὰ κείνον ἱερό δὲν ὑπάρχει·
 Ὅλα τ' ἀρπάζει καὶ ἡ ἄγρια ἡ ὁρμὴ του τὸν σπρώχνει μὲ λύσσα
 Πρὸς τὴ γυναῖκα καὶ κάνει τὴ γλύκα νὰ γένει τρομάρα·
 Βλέπει τὸ χάρο παντοῦ καὶ χορταίνει τὲς ὕστερες ὥρες
 Ἀσπλάχνα, κι' ἀναγαλλιάζει στὸ ἄμα, στοὺς θρήνους τοῦ πόνου.
 Κι' ἀναψε τότε μιὰ ὀργὴ τρομερὴ τῶν ἀντρῶν μας τὰ στήθη,
 Νὰ γδικηθοῦν τὰ χαμένα καὶ νὰ ὑπερασπίσουν ὅ,τι εἶχαν·
 Ὅλοι τ' ἄρματα ἀδράξαν· τοὺς γὰρδιωνε ἡ βία τῶν φευγάτων,
 Ἡ ὄψη ἡ χλωμὴ καὶ τὸ βλέμμα τ' ἀνήσυχο καὶ ταραγμένο.
 Κι' ἀπαρτα τῶρα ἐσημαίναν κι' ἐκρόζαν στὰ ὅπλα οἱ καμπάνες·
 Καὶ δὲ σταμάτανε μήτε ὁ μελλόμενος κίντυνος τ' ἄχι.
 Τὰ εἰρηνικὰ τῶν ξωμάχων τὰ σύνεργα ἐγένονταν τῶρα
 Ἄρματα· κι' αἵματα ἐστάζαν τὰ δρέπανα καὶ τὰ δικράνια·
 Καὶ δὲν εὕρισκε χάρη ὁ ἐχτρός πουθενά μηδὲ σπλάχνος,
 Κ' ἐβράζε ἡ λύσσα παντοῦ, κι' ἡ δειλὴ πόνηρὴ ἀδυναμίχ.
 Ἄχ! ἄς μὴν ξαναἰδῶ, σὲ τέτοιο ξερρένιασμα ἀνάξιο,
 Ἄνθρωπε! ἡ εἰδὴ τοῦ θεριοῦ ποῦ μανίζει καλλιτέρεη θᾶναι·
 Γιὰ λευτεριὰ ἄς μὴ μιῶ πλιὰ κανεῖς, σὰ νὰ μπόρειε μονάχος
 Νὰ κυβερνιέται! Τὸ κάθε κακό, ποῦ ἀναμέριζε ὁ νόμος,
 Ἄμα οἱ τερμόνοι ἀπολεῖψαν, ἀδέσμευτο ἐπρόβαλε ὀμπρός μας.»
 « Ἄνθρωπε ἀξιόλογε, » τότες μὲ σπλάχνος τοῦ λέγει ὁ ἱερέας,
 « Ἄν τοὺς ἀνθρώπους δὲν κρίνεις ὀρθά, κατηγοριο δὲν ἔχεις.
 Τί εἶναι πολλὰ τὰ κακὰ ποῦ σὰς ρήμαξαν, δύστυχοι, κι' ὅμως
 Ἄν ἓνα βλέμμα στὲς μέρες τὲς ἄτσαλες ρίξετε ὀπίσω,
 Θὰ μολογοῦσατε πῶς καὶ καλὰ σὰς ἐλάχαν περίσσια.
 Κάποιες ιδιότητες θεῖες, ποῦ βαθεῖα στὴν καρδιά εἶναι κρυμμένες
 Δὲν τὲς ξυπνοῦν οἱ κιντῦνοι; Δὲν κάνει τὸν ἄνθρωπο ἡ ἀνάγκη
 Ἄγγελο, ποῦ σὰ Θεὸ λυτρωτὴ τότε βλέπουν οἱ ἄλλοι;

Μ' ἓνα γκιμὸγελο ὁ γέρος σεβάζμιος κριτὴς ἀποκρίθη:
 « Ἄχ! γνωστικὰ μοῦ θυμᾶς τὸ καλό, καθὼς πάντα θυμίζου,
 Σὰν ἓνα σπίτι καεῖ, τοῦ θλιφτοῦ νοικοκύρη τὸ ἀσίμη
 Καὶ τὸ λογάρι ποῦ θαῦρει λυωτό, σκορπισμένο στὰ ρέπια!
 Βέβαια εἶναι λίγο· μὰ ὡς τόσο ἀκριβὸ εἶναι γι' αὐτόν καὶ τὸ λίγο.
 Κι' ὁ ἄπορος ἄνθρωπος σκάρτει καὶ χαιρέται ἀκόμη ἂν βρεῖ κάτι.
 Κ' ἔτσι γαλήνια τὴ σκέψη ἐγὼ στρέφω σ' ἐκεῖνες τὲς λίγες
 Τὲς καλωσύνες ποῦ μνέσκουν γιὰ πάντα γραμμένες στὸ νοῦ μου.
 Ναι, δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, ἔχω ἰδεῖ συνατοῖ τους ὀχτροὺς ν' ἀγαπιῶνται
 Γιὰ νὰ γλυτώσουν τὴ χώρα· ἔχω ἰδεῖ τὴν ἀγάπη τῶν φίλων
 Καὶ τῶν γονεῶν· ἔχω ἰδεῖ τὴν ἀπίστευτη τόλμη τῶν τέκνων.
 Εἶδα νὰ γίνονται ἄντρες οἱ νέοι μονομιᾶς, εἶδα γέρους
 Νὰ ξαναγιόνουν, ν' ἀξαινούν παιδιὰ καὶ νὰ φαίνονται νέοι.
 Ὡς καὶ τ' ἀδύνατα μέρη, ὅπως λὲν τὲς γυναῖκες συνήθως,
 Εἶχαν ψυχὴ δυνατὴ, καὶ καρδιά κι' ἐξυπνάδα περίσσια.
 Ἄκουσε, ἂν θέλεις, μιὰν πράξη, τὴν πλιὸ ὠμορφὴ ἀπ' ὅσες γνωρίζω,
 Πῶκαμε μιὰ κορασιὰ, μιὰ παρθένα ἡ πλιὸ ἐξαιρετὴ ἀπ' ὅλες.
 Μ' ἄλλες κοπέλλες αὐτὴ στὸ μεγάλο μετόχι τῆς ἤταν
 Μόνη, γιὰτὶ εἶχαν βγεῖ γιὰ νὰ διώξουν τὸν ξένον οἱ ἄντρες·
 Κ' ἓνα δειλὸ σκυλόλογι γυμᾶ στὴν αὐλὴ γιὰ ν' ἀρπάξει,
 Κι' ὄρμησε μέτα στὸ σπίτι, στὲς κάμαρες τῶν γυναικῶνε.
 Κ' εἶδαν οἱ κλέρτες τὸ πάγκαλο θῶρι τῆς ὠριμῆς νέας
 Καὶ τὲς πανέμορστες κόρες ποῦ ἀκόμη παιδοῦλες, πὲς, ἦταν·
 Κι' ἄγρια τοὺς ἀδράξε λύσσα, κι' ἀναίσθητοι ὁρμήσαν νὰ πιάσουν
 Τὸ τρομαγμένο κουβέλι καὶ τὴ μεγαλόκαρδη νέα.
 Μὰ ἀρπάξε αὐτὴ μονομιᾶς τὸ σπαθὶ καποιοανοῦ ἀπὸ τὴ ζώση,
 Καὶ δυνατὰ τὸν πληγῶνει· αὐτὸς πέφτει στὸ αἶμα μπροστὰ τῆς.
 Κ' ὕστερα ἀντρίκια χτυπᾶ καὶ γλυτόνει γενναῖα τὰ κορίτσια.
 Ἐσσεροι ἄλλοι ληστές, λαβωμένοι ξεφεύγουν τὸ χάρο,
 Κ' ἔπειτα κλεῖ τὴν αὐλὴ κι' ἀναμένει ὀπλισμένη βοήθεια.»
 Κι' ὅταν τὸ ἐγκώμιο τῆς κόρης ἐγροίκησε ὁ τίμιος ἱερέας,

Ἐρεξε μέσα στὰ στήθη του εὐτύς γιὰ τὸ φίλο του ἐλπίδα,
 Κ' ἦταν παρέτοιμος νὰ τον ρωτήσῃ, τί ἀπόγεινε ἡ νέα,
 Κι' ἂν μὲ τὸν ἄλλο λαὸ στὴ θλιμμένη φυγὴ ἀκολουθοῦσε.
 Μὰ ἔφτασε τότες ἐκεῖ ὁ σπετσιέρης μὲ βιάση· ἀπ' τὸ ροῦχο
 Τράβηξε τὸ ἱερουργὸ κ' ἐψιθύρισε τοῦτα τὰ λόγια:
 «Τέλος μέσα σὲ χίλιες τὴν εὐρηκα ἀπὸ τὰ σουσουμία
 Ποῦχε μᾶς δώσει· ἔλα ἰδὲς μὲ τὰ μάτια σου κι' ὁ ἴδιος, ἂν θέλεις.
 Φέρε μαζὴ καὶ τὸ γέρο κριτὴ γιὰ νὰ μάθουμε κι' ἄλλα.»
 Κ' ἔγυραν γιὰ νὰ τὸ εἰποῦν, μὰ ὁ κριτὴς εἶχε φύγει κραγμένους
 Ἄπ' τοὺς δικούς του, ποῦ τὸν ἐγυρεῦαν χρειάζομενοι ὀρμήνεια.
 Κ' ἔτσι ὁ παπᾶς τὸ σπετσιέρη ἀκολούθησε ἀμέσως περνώντας
 Μιά χαλασμένη φραχτιά, καὶ μαργιόλικα ὁ ἄλλος τοῦ ἐξήγα:
 «Βλέπεις;» τοῦπε «τὴν κόρη; Γιὰ ἰδὲς τὸ μωρὸ ἔχει φασκιώσει,
 Καὶ τὸ γνωρίζω καλά τὸ παλῆρὸ τ' ἀντηρὶ καὶ τὸ μπλάδο
 Κλύρι ποῦ ὁ Ἐρμάννος στὸ δέμα ἐκουβάλησε ἐδῶ μὲ τ' ἀμάξι.
 Γλιγώρα, ναί, καὶ καλά χρησιμεύτηκε αὐτὰ τὰ κανίσκια.
 Τοῦτα εἶναι βέβαια σημάδια, καὶ τᾶλλα μ' αὐτὰ συμφωρᾶνε.
 Κόκκινη τῆς ἀσκήνει τὸν στρόγγυλον κόρρο ἢ μπροστοῦρα,
 Γαίτανωτὸ τὸ τσιποῦνι τὸ μαῦρο τῆς σφίγγει τὴ μέση,
 Καὶ σουφρωτὸ στὸ λαιμὸ τὸ ποκάμισο κλεῖ μὲ τὲς φτιάσες
 Γύρου στὸ στρογγυλὸ τῆς πηγροῦνι πῶχει ἄχραντὴ χάρη.
 Τοῦ ἀγούλωτου τῆς προσώπου ἢ θωριά γελαστή εἶναι κι' ἀθῶα,
 Κάνουν κουλοῦρες πολλὲς οἱ βαρεῖες οἱ πλεξίδες τῆς γύρω
 Στὲς ἀσημένιες καρρίτσες· κι' ἄς εἶναι καθούμενη ἡ κόρη,
 Φαίνεται ποῦναι ψηλὴ καὶ μεγάλη, φαίνεται καὶ τὸ
 Μπλάδο φουστάνι ποῦ πλούσιο, μὲ φάλδες πολλὲς, ἀπ' τὸν κόρρο
 Χύνεται ὡς κἄτου γτυπῶντας στὰ ὠραῖα τὰ στραγάλια τῆς νέας,
 Δίχως ἄλλο εἶναι αὐτὴ. Λοιπὸν ἔλα νὰ μάθουμε, ἂν εἶναι
 Τίμια κ' ἐνάρετη, ἂν εἶναι καλὴ καὶ σπιτίσια κοπέλλα.»
 Κ' εἶπε ὁ παπᾶς ξεταγτὰ τὴν καθούμενη κόρη θωρῶντας:
 «Θᾶμα δὲν εἶναι στ' ἀλήθεια ἂν ὁ νέος μαγεύτηκε τόσο,

Τί, κι' ὀμπρὸς στ' ὄριμου ἀντρός τὴ ματιά, στὸ δοκίμασμα ἀντέχει.
 Ὡ τυχερὸς εἶναι αὐτὸς ποῦ τοῦ χάρισε ἡ φύση ἢ μητέρα
 Ὡμορφῆ εἰδῆ, τί τὰ κάλλη συσταίνουν τὸν ἄνθρωπο ἐλοῦθε·
 Ποῦπετα ξένος δὲν εἶναι, καθέννας πηγαίνει σιμὰ του
 Καὶ σταματᾶνει μαζὴ του εὐχαρίστως, ἂν ἴσως μονάχα
 Τῆς ὠμορφιάς τὲς χάρες, καὶ γνῶμες καλὲς συντροφιᾶζουν.
 Σὲ βεβαιώνω, ἔχει λάχει τοῦ Ἐρμάννου μιὰ κόρη ποῦ ἀλήθεια
 Θὰ τοῦ λαμπρύνει φαιδρὰ τῆς ζωῆς τὲς ἐργάμενες μέρες,
 Καὶ ποῦ γιὰ πάντα πιστὴ μὲ γυναικεία ἀντρεία θὰ βοηθᾶ του.
 Ἄδολη βέβαια ψυχὴ περικλεῖ ἓνα κορμὶ τόσο τέλειο,
 Κ' ἡ δυναμᾶρα τῆς νειότη, εὐτυχιὰ στὰ γεράματα τάχει.»
 Καὶ ἀπολογήθηκε τότες εὐτύς σκεπτικὸς ὁ σπετσιέρης:
 «Πίστη στὸ ἀπ' ὄξω δὲ δίνω, συχνὰ τὰ μοιασιδία ἀπατᾶνε.
 Ἀσφαλτον βρήκα ὡς τὰ τώρα, ὄχι σπάνια, τὸ λόγο ποῦ λέει:
 «Εὐκόλα μὴν μπιστευτεῖς στὸν καινούριο τὸ γνώριμο, πρίχου
 «Φᾶτε μαζὴ ἓνα χοινίκιν ἀλάτι· ὁ κχιρὸς θὰ σοῦ δείξει,
 «Ἄν θὰ ταιριάξετε ἀντάμα κι' ἂν θένα βαστάξει ἢ φιλία.»
 Πᾶμε νὰ βροῦμε λοιπὸν πρῶτα ἀπ' ὄλα τίμιους ἀνθρώπους
 Ποῦ νὰ γνωρίζουν τὴν κόρη, κι' αὐτοὶ νὰ μᾶς ποῦνε ὅ,τι ξέρουν.»
 Κ' εἶπε ὁ παπᾶς ἀκλουθῶντας: «Μ' ἀρέσει ὡς κ' ἐμὲ ἢ φρονιμάδα,
 Τὶ δὲ ζητοῦμε γιὰ μᾶς παντρεία, κ' εἶναι πρᾶμα ποῦ θέλει
 Νοῦ καὶ μυαλὸ νὰ γυρεῦει κανεὶς γιὰ τὸν ἄλλο τὴ νύφη.»
 Κ' ἔτσι ἐκινήσαν κ' οἱ δύο γιὰ νὰ βροῦν τὸν κριτὴ τὸ δραστήριο,
 Ποῦ γιὰ δουλειὰ τώρα ἀνέβαινε πάλι τὸν ἴδιο τὸ δρόμο.
 Καὶ ὁ γνωστικὸς ἐφημέριος ἀμέσως μὲ σκέψη τοῦ λέει:
 «Πές μας, εἶδαμε ἐδῶ στὸ σιμὰ περιβόλι μιὰν κόρη,
 Ποῦναι καθούμενη κάτω ἀπὸ τὴν ἀγλαδιὰ κ' ἐτοιμάζει
 Ροῦχα παιδιάτικα ἀπὸ ἄνα ἀντηρὶ φορεμένο ποῦ τῆς τὸ
 Χάρισαν ἴσως· στὴν ὄψη μᾶς ἄρεσε· φαίνεται νᾶναι
 Μιὰ ἀπὸ τὲς πλιὸ προκομμένες κοπέλλες· εἰπές μας ὁ ἴδιος
 Ὅ,τι ξέρεις γι' αὐτὴν· μὲ σκοπὸ παινετὸ σὲ ρωτοῦμε.»

Τότε ὁ κριτὴς στὸ περβόλι κατέβη κ' ἐκοίταξε ἀμέσως
 Κ' εἶπε: «Γνωρίζεις τὴν κόρη; γιατί ὅταν ἐγὼ σοῦ ἱστοροῦσα
 Τὰ θιαμαστὰ καὶ λαμπρὰ κατορθώματα ἐκείνης τῆς νέας,
 Ποῦ ἄρπαξε ἐνοῦ τὸ σπαθὶ γιὰ νὰ γλύσει κ' ἡ ἴδια κ' οἱ φίλες,
 Σοῦ μιλοῦσα γι' αὐτὴν· τὸ βλέπεις γεννήθη ἀντρεπωμένη.
 Μὰ ἡ καλωσύνη τῆς εἶναι ἄλλη τόση: ἐβαίλεψε ἡ ἴδια
 Ἔως τὴν ὑστερῆ ὥρα ἓνα γέρο δικό τῆς ποῦ ἡ θλίψη
 Τὸν ἐθανάτωσε, ἀφοῦ τὴ μικρὴ του τὴ χώρα αὐτὸς εἶδε
 Δυστυχισμένην κ' ἀφοῦ εἶδε σὲ κίντυνο τὸ ἔχει του κ' ὄλας.
 Καὶ σιωπηλὰ καὶ μὲ ἠέρος ὑπόμεινε ἡ νέα καὶ τὸν πόνο,
 Ὅταν τῆς πέθανε ὁ νιὸς ποῦ ἀγαποῦσε, καλὸ παληκάρι,
 Ποῦ μὲ τὴν πρώτη φωτιά τῆς μεγάλης Ἰδέας στὰ Παρίσια
 Πῆγε κ' αὐτὸς τῆς ἀγνῆς λευτεριάς ν' ἀπολάψει τὸ ἀνάμα,
 Κ' εὗρηκε ἐκεῖ τὸ σκληρὸ θάνατό του, γιατί καὶ στὰ ξένα,
 Ὅπως καὶ σπῖτι, τοὺς δόλους καὶ τὲς τυραννίες κυνηγοῦσε.»
 Ἔτσι τοὺς εἶπε ὁ κριτὴς, κ' οἱ δυὸ τὸν ἠγαρίστησαν κ' ἦταν
 Ἐτοιμοὶ τώρα νὰ φύγουν. Καὶ βγάζει ὁ παπᾶς ἀπ' τὴν τσέπη,
 Ἐνα δουκάτο χρυσό (τ' ἀσήμι του τῶχε χαλάσει
 Σὲ ἐλεημοσύνες ὀλίγο προτῆτερα ποῦχε κατέθει
 Τὲς θλιβερὲς τῶν φευγάτων τὲς σκάθρες νὰ ἰδεῖ σὰ διαβαῖναν)
 Καὶ τοῦ Προεστοῦ τὸ προσφέρει καὶ τοῦπει: «Μικρὸ εἶναι τὸ δῶρο,
 Μοίρασ' το ἔθε εἶναι ἀνάγκη· ὁ Θεὸς ν' αὐγατίσει τὸ λίγο.»
 Μὰ δὲν τὸ ἐδέχθη ὁ κριτὴς καὶ τοῦ ἀπάντησε: «Λίγους παράδες
 Τοὺς ἐγλυτώσαμε ἐμεῖς καὶ μαζὴ λίγα ροῦχα καὶ πρᾶμα,
 Καὶ θὰ ξανάρθουμε ἐλπίζω, στὸ σπῖτι πρὶν ὅλα σωθοῦνε.»
 Καὶ ἀπολογήθη ὁ παπᾶς βάζοντάς του τὸ χρῆμα στὸ χέρι:
 «Τοῦτες τὲς μέρες κανεὶς ἄς μὴν ἀμελήσει νὰ δίνει,
 Κι' ἄς μὴν ἀρνιέται κανεὶς ψυχικὸ νὰ δεχτεῖ σὰν τοῦ δίνουν,
 Τὶ τ' ἀγαθὰ του κανέναν δὲν ξέρει γιὰ πόσο τὰ ὀρίζει,
 Οὔτε κανέναν γιὰ πόσον καιρὸ θὰ πλανιέται στὰ ξένα,
 Ὅπου χωράφια δὲν ἔχει οὐδὲ κήπους γιὰ νὰ τόνε θρέφουν.»

«Κριμας!» ἐφώνηξε τότε ὁ σπετσιέρης γεμάτος φροντίδα,
 «Νᾶχα τώρα στὴν τσέπη λεφτά, θὰ σᾶς τᾶδινα ἀμέσως,
 Ὅσα κ' ἂν ἦταν! Το ξέρω, πολλοὶ εἶναι ποῦ τᾶχουν ἀνάγκη.
 Ὅμως δὲ σᾶς ἀφίνω ἀκανίσκευτους, θέλω νὰ ἰδεῖτε
 Ποῦ τὴν καρδιά τὴν ἔχω κ' ἄς μὴν τῆνε φτάνει τὸ ἔργο.»
 Ἔτσι μιλοῦσε καὶ βγάζει ἀπ' τὴν τσέπη μιὰ κεντημένη
 Πέπσινη καπνοσακκούλα τραβῶντας τὴν ἀπ' τὰ θηλύκια
 Καὶ τὴν ἀνοίγει μὲ τρόπο καὶ δίνει τοῦ ξένου νὰ πάρει.
 Εἶχε καμπόσα σιφιά. Καὶ ξανᾶπει: «Μικρὸ εἶναι τὸ δῶρο.»
 Καὶ τοῦ ἀποκρίθη ὁ κριτὴς: «Ὁ καλὸς καπνὸς εἶναι βέβαια
 Πάντα ἀξιαζούμενο πρᾶμα γιὰ τοὺς στρατοκόπους.» Καὶ τότες
 Ἄρχισε πάλι ὁ σπετσιέρης νὰ πλέκει τὰ ἐγκώμια τοῦ γόρτου.
 Μὰ τὸν ἐτράβηξε ξάφνου ὁ παπᾶς κ' ἔτσι ἀρῆκαν τὸν ξένο.
 «Πᾶμε» τοῦ λέει γνωστικά, «πονεμένος ὁ νέος μᾶς προσμένει.
 Ὅσο πλιὸ πρῶτα βολεῖ, τὸ καλὸ τὸ μαντάτο ἄς ἀκούσει!»
 Καὶ βιστικὰ ἐπροβατήσαν κ' εὗρηκαν τὸ νιὸ ἀκκουμπισμένον,
 Κάτου ἀπ' τὰ δέντρα, στ' ἀμάξι. Ἀνυπόμονα τᾶτια λιανίζαν
 Μὲ τὰ ποδάρι τὸ γόρτο· κ' αὐτὸς τὰ λούρια μαζεμένα
 Εἶχε στὰ χέρια του, κ' ἦταν ὁ νοῦς του σὲ σκέψη. Μπροστά του
 Τήραζε ἀμίλητα· κ' οὔτε τοὺς φίλους δὲν εἶδε ποῦ ἐρχόνταν,
 Ὡς ποῦ τὸν κράξαν ἐκείνοι σημάδια χαρᾶς κάνοντάς του.
 Εἶχε κ' ὄλας ἀρχίσει νὰ λέει ἀπ' ἀλάργα ὁ σπετσιέρης,
 Μὰ ἐζυγῶσαν ὡς τόσο καὶ τότε τὸ χέρι τοῦ Ἐρμάννου
 Πιάνει ὁ καλὸς ὁ παπᾶς κ' ἀντισκόφτει τὸ γείτονα κ' εἶπε:
 «Γειά σου, παιδί μου, ἡ σωστή σου ἡ καρδιά καὶ τὸ ἴσιο σου βλέμμα
 Δὲ σ' ἐγελάσαν! Ἐρμᾶνε, τὸ ταῖρι τῆς νειότης σου γάρου.
 Ἄξια εἶναι ἡ κόρη γιὰ σένα· καὶ τώρα ἔλα γύρε τ' ἀμάξι
 Γιὰ νὰς μᾶς φέρει γοργὰ στοῦ χωριοῦ τ' ἀκρινὰ περιβόλια,
 Γιὰ νὰ τῆς πάρουμε λόγο κ' εὐτύς νὰ τὴ φέρουμε σπῖτι!»
 Μὰ δὲν ἐσάλεψε ὁ νιὸς καὶ δίχως νὰ δεῖξει εὐχαρίστια
 Ἄκουσε τοῦ ἀποκριάρη τὰ οὐράνια παρήγορα λόγια,

Στέναξε κ' εἶπε: «Μᾶς ἔφερε ἐδῶ τ' ἀμάξι μ' ἀσπούδα,
Μὰ ἴσως θὰ γύρουμε σπίτι ξανά ντροπαλοὶ γάλι γάλι.
Μ' ἐπίασε, ἀφόντις ἐδῶ σὰς προσμένω, ὑποψία, στενοχώρια
Κ' ἔγνοια κί' ὅ,τι ἄλλο γροικᾶ μοναχὰ μιὰ καρδιά ποῦ ἀγαπάει.
Λέτε ποῦ ἡ κόρη, γιατί εἴμαστε πλούσιοι κί' αὐτὴ γυροφέρνει
Ἄσπιτη κί' ἄπορη, μόλις φανοῦμε θὰ μᾶς ἀκλουθήσει;
Δίνει ἡ ἴδια ἡ φτώχεια, ποῦ ἀνάξια τὸν ἄνθρωπο θλίβει, περράνεια·
Καὶ ἐργατικὴ εἶναι θαρρῶ, καὶ στοὺς λίγο ἡ καλὴ φχαριστιέται,
Κ' ἔτσι εἶναι ὁ κόσμος δικός της. Πιστεύετε τάχα πῶς μία
Τέτοια γυναῖκα, μὲ τόση ἀνθρωπιά καὶ μὲ τόση ὠμορφιά,
Τράνεψε δίχως ποτὲ νὰ μαγέψει ἕναν ὠμορφο νέο;
Λέτε νὰ ἐστάθῃ ὡς τὰ τώρα κλειστὴ στὴν ἀγάπη ἡ καρδιά της;
Μὴν ἀνεβείτε γοργὰ στοὺς χωριό, τί σιγὰ γιὰ ντροπὴ μας
Ἴσως θὰ γύρουμε πίσω τα ζᾶ μας, πηγαίνοντας σπίτι.
Σκιαζομαί πῶς τὴν καρδιά της ἐχάρισε κί' ἔλα ἐνοῦ νέου
Καὶ τοῦχει δώσει τὸ τίμιό της χέρι καὶ τοῦταξε μ' ὄρκο
Πίστη γιὰ πάντα ἐκείνου τοῦ καλότυχου! Κί' ἄχ, τὸ σκοπό μου,
Ἄσπῳ νὰ τῆς πῶ θὰ βρεθῶ ντροπιασμένος μπροστά της!»
Ἄνοιγε κί' ἔλα τὸ στόμα ὁ παπᾶς μὲ παρήγορους λόγους,
Ἄσπῳ μὲ μιάς μὲ τὸ λάλο τὸν τρόπο του ἀντίσκοψε ὁ φίλος:
«Βέβαια σ' ἄλλους καιροὺς μπερδεμένοι δὲ θᾶμαστε τόσο,
Τί μὲ τὸν τρόπο της κάθε δουλειὰ μιὰ φορὰ τελειονότουν.
Ἄλλοτε, ὅταν τὴν νύφη οἱ γονεῖς γιὰ τὸ γιό εἶχαν διαλέξει,
Ἐκραζαν σπίτι ἕνα φίλο στενὸ πρῶτα ἀπ' ἔλα, κί' ἀπέκει:
Προξενητὴ στοὺς γονεῖς τὸν ἐστέρναν ἐκείνης τῆς κόρης
Ποῦχαν διαλέξει· κί' αὐτὸς μὲ γιορτιάτικα ρούχα ντυμένος,
Μιὰν Κυριακὴν σὰ νὰ ποῦμε, μετὰ τὸ τραπέζι, στοὺς σπίτι
Πῆγαινε τοῦ σεβαστοῦ νοικοκύρη, κί' ἀδιάφορους λόγους
Ἐλάλαζε πρῶτα μαζὴ του, σὰ φίλος, κί' ἀπέκει μὲ τρόπους
Ἦξερε αὐτὸς γνωστικὰ τὴν κουβέντα νὰ βάλει σὲ δρόμο,
Τέλος στερνὰ ἀπὸ πολλοὺς γυρισμοὺς μελετιότουν μ' ἐπαίνους

Τόνομα τῆς κοπελὸς καὶ μ' ἐπαίνους τὸ σπίτι κί' ὁ ἄντρας
Πῶστερνε τὴν προξενιά. Τὸ σκοπὸ καταλάβαιναν τότες
Οἱ ἐξυπνοὶ ἀνθρώποι, σὲ λίγες στιγμὲς κί' ὁ ξυπνὸς ὁ μεσίτης
Ἐννοιωθε ἂν εἶχαν γνώμη καλὴ καὶ ξηγιότουν τελείως.
Ἄσπῳ κί' ἂν ἀρνιόνταν, μεγάλη ἡ γυλόπηττα πίκρα δὲν ἦταν.
Μὰ ἂν ἐπιτύχαινε ὁ γάμος, στοὺς σπίτι ὁ μεσάτωρας ἦταν
Πάντα, σὲ κάθε σπιτίσια γιορτὴ, στὴν πρώτη τῆ θέση,
Τί γιὰ πάντα ἐθυμότουν τὸ ἀντρόγυνο ἐκεῖνο, ὅσο ζούσε,
Πῶς τὸ πιδέξιο τὸ χέρι τὸν πρῶτο δεσμὸ εἶχε θηλιάσει.
Τώρα ὅλ' αὐτὰ μαζὴ μ' ἄλλα συνήθεια καλά, πλιά τῆς μύδας
Δὲν εἶναι· τώρα μονάχος καθέννας τὴ νύφη γυρεύει·
Μὰ τὴ γυλόπηττα κί' ἔλας στὰ ἴδια τοῦ χέρια τοῦ δίνουν.
Ἄμορφο χάρισμα! Κ' ἔτσι ντροπιάζεται μπρὸς στὴν κοπέλλα!»
«Ἐγνοια σου,» ἀπάντησε ὁ νιὸς ποῦ χωρὶς νάχει ἀκούσει τοῦ φίλου
Ἄσπῳ τὰ λόγια, εἶχε πάρει μονάχος του ἀπόραση ὡς τόσο,
«Θέλω ἐγὼ ὁ ἴδιος νὰ πάω καὶ θέλω ἐγὼ ὁ ἴδιος ν' ἀκούσω
Τὸ ριζικό μου ἀπ' τὸ στόμα τῆς κόρης, ποῦ τόση μεγάλη
Πίστη τῆς ἐρριξα ἐγὼ, ὅση κανέννας ποτὲ ἄλλης γυναίκας.
Ἄσπῳ, κί' ἂν ἔπει εἶναι καλὸ, κ' εἶναι φρόνιμο· αὐτὸ ἐγὼ τὸ ξέρω.
Θέλω, κί' ἂν ὑστερὴ θᾶναι φορὰ ποῦ τὴ βλέπω, τὸ βλέμμα,
Μιὰ φορὰ ἀκόμα νὰ ἰδῶ, τάνοιχτοῦ τοῦ ματιοῦ της, τοῦ μαύρου,
Θέλω, κί' ἂν δὲ θὰ τὴ σφίξω ποτὲ στὴν καρδιά μου, τὸ νῶμο
Πάλι νὰ ἰδῶ καὶ τὰ στήθη ποῦ τόσο ποθῶ νὰ ἀγκαλιάσω!
Θέλω τὸ στόμα της πάλι νὰ ἰδῶ, ποῦ γιὰ πάντα το ναὶ του
Καὶ τὸ φιλί του εὐτυχῆ θὰ μὲ κάμουν, καὶ τὸ ὄχι του σάχητ!
Μὰ ἀφήστετέ με μονάχο καὶ μὴ με προσμείνετε· ἀμέτε
Σπίτι ξανά στοὺς γονεῖς γιὰ νὰ μάθουν κί' αὐτοὶ πῶς ὁ γιός τους
Δὲν ἐπλανήθηκε κί' ἀξία νὰ γένει δικὴ του εἶν' ἡ κόρη.
Μόνον μου ἀφήστε με τώρα στοὺς γύρει πλιὸ σύντομα ἀπέκει
Ἐρχομαί ἀπ' τὸ μονοπάτι, ποῦ βγάζει, περνώντας τὴ ράχη,
Στὴν ἀχλαδιά καὶ στερνὰ κατεβαίνει ἀπ' τὰμπέλι μας. Ἄ νὰ

Μπόρεια γοργά και γιοματός χαρά τήν καλή μου νά φέρω
 Σπίτι μαζή! Μά φοβοῦμαι πῶς ἴσως θά πάρω μονάχος
 Τό παραστράτι και πλιά δίχως πίκρα δὲ θά τὸ περάσω!»
 Λέγοντας ἔτσι παράδωκε ὁ νιὸς τὰ λουριὰ τοῦ ἱερέα,
 Ποῦ μὲ γνώση τ' ἀδράζει ὑποτάζοντας τ' ἄτια τὰ ἀφράτα,
 Και ποῦ ἀνεβαίνει στ' ἀμάξι στή θέση ὅπου κόθεται ὁ ἐλάτης.
 Ὅμως ἐσύ, μυαλωμένε σπετσιέρη, στραγγευόσουν κ' εἶπες:
 « Πνέμα, ψυχή και καρδιά σου μπιστεύομαι, φίλε, εὐχαρίστως,
 Μά το κορμί κ' οἱ κοκκάλες δὲν εἶναι σὲ ἀσφάλεια περίσσια,
 Ὅταν τὰ ἐγκόσμια λουριὰ παπαδίτικα χέρια τ' ἀδράζουν.»
 Μά χαμογέλασες σύ, μυαλωμένε ἐφημέριε, και τοῦπες:
 « Ἐμπα μονόχα σὸ ἀμάξι, και ἀνέγνωιαστα ἐμένα μπιστέψου
 Σῶμα και πνέμα παρόμοια, γιατί ἀπὸ καιροὺς μαθημένα
 Εἶναι τὰ χέρια μου αὐτὰ νά κρατοῦν τὰ λουριὰ, κ' ἐπιδέξιο,
 Και στὲς πλιὸ δύσκολες γόγλες, τὸ μάτι μου βρίσκει τὸ δρόμο.
 Ναί, σὸ Στρασβοῦργο, συνήθως τήν ἄμαξα ἐγὼ κυβερνοῦσα,
 Ὅταν τὸ νέο τὸ βαρῶνο συντρόφευα' και κάθε μέρα
 Μέσα ἀπ' τὴς πόρτες τῆς γῶρας κυλώντας βροντοῦσε τὸ ἀμάξι,
 Ποῦ τ' ὀδηγοῦσα ἐγὼ ὁ ἴδιος, σ' ἀνομάλους δρόμους, γεμάτους
 Σκόνες, ὡς πέρα στοὺς κάμπους τοὺς πρασίνοους κί ὡς τὰ φλαμούρια,
 Μέσα σὸ πλῆθος τοῦ κόσμου, ποῦ ζεῖ τὴ ζωὴ του σὸ δρόμο.»
 Ἦσυχασμένος ὁ γείτονας λίγο, στ' ἀμάξι ἀνεβαίνει
 Και ἀκροκαθίζει, σὰν ἓνας ποῦ ζιάζει τὸ φρόνιμον πῆλο.
 Και πρὸς στο σπίτι γλακοῦν τὰ φαριὰ ποῦ τοὺς μύρισε ὁ στάβλος
 Και σὰν το γνέφι ὁ μποχὸς ἀπ' τὰ πλέρια τὰ πέταλα βγαίνει.
 Ὅρα δὲ σάλειψε ὁ Ἐρμᾶννος. Θωρεῖ το μποχὸ ν' ἀνεβαίνει,
 Βλέπει νά γάνεται ἡ σκόνη και στέκεται ἐκεῖ σαστισμένος.

(Μετάφραση Κ. ΘΕΟΤΟΚΗ)

ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Δ. ΓΛΑΝΝΗ

JEAN MAURÉAS

ΣΤΡΟΦΕΣ

Ὁ κυπαρίσσι ἀτάραχα και μαῦρα, ποῦ φυλάτε
 τοῦ τάφου τὴ σιγή,
 Μὲ πόση χάρι ἀλάλητη τριγύρω σας πλανᾶται
 τοῦ γαλανοῦ ἢ στοργή!

Νεκροφυλάχτης ὡς κ' ἐγὼ, μαῦρη ψυχὴ σὰ στήθη
 Σὰν ἄβυσσο κρατῶ,
 Μά σὰν τὴν ὄρη σας κορφή ψηλὰ πετῶ και λήθη
 Και θάνατο πατῶ.

II

Μεγάλα δάση, ἢ καταχνιὰ θάλλει γὰ οὐκ σκεπάσει
Νοέμβρη θλιβεροῦ,

Κι' ἀγέρωχα προσμένετε τοὺς κλώνους σας γὰ σπάσει
ἢ ἀντάρα τοῦ καιροῦ.

Κι' ἐμέ, τώρα ποῦ ἐστείρεψε τοῦ ἔρωτά μου ἡ βρόση,
Ποῦ μοῦ ἔγυρε δροσιά,

Κ' εἶδα τὸ φίλο μὲ γολὴ κι' ἀλόη γὰ μὲ ποτίσει,
Κ' ἡ δόξα εἶναι ψευτιζ,

Περιτελίχτε με δεντρά, μὲ τὴν χαϊδεύτρα ἰσικί σας,
Ποῦ ἡ Μοῦσα μου ποθεῖ,

Γιατὶ στὰ μαῦρα μάτια της, ὅσο κι' ἂν ζεῖ μακρὰ σας,
Τὴν ὁμορφιά σας κλειῖ.

III

Χαῖρε, οἱ φωτιές ἀνάψανε καὶ ἡ μηχανὴ σφυρίζει.
Φεύγει τὸ τραῖνο, παρακεῖ ρίχνουν τὴν ἄγκυρα ἄλλοι.
Ἔρχονται, φεύγουν κι' ἅπαντα τὸ κῶμα ψιθυρίζει:
Χαῖρε, σὰ φεύγει στὰ πλατιὰ ἢ σπάει μὲς τ' ἀκρογιάλι.

Θὰ γλυκοσχάσουνε οἱ ἄρθοι γὰ γὰ τοὺς κόψει ἡ ριότη.
Τὰ φύλλα τοῦ περιβολιοῦ θὰ πέσουν μαρμαμένα,
Καὶ λέμε χαῖρε, πρὸς τὸ φῶς, χαῖρε, καὶ στᾶγρια σκότη·
Καὶ λόπες, βίσαα, γαρὲς εἴν' ὅλα περασμένα.

(Μετάφρ. Ν. ΛΕΥΤΕΡΙΩΤΗ.)

ΠΙΝΑΚΑΣ

A. ΒΕΚΙΑΡΕΛΗ

BAUDELAIRE. Μικρὰ τραγοῦδι αὐτὸ πεζο (Μετάφρ.) » 105.
Μαρία. (Σονέττο.) Σελ. 133.

Δ. ΓΑΛΑΝΗ

EIKONES. Προμύτωπο. Σελ. 43, 46.
Ευλογραφίας. Σελ. 71, 74, 86, 87, 98, 99, 102—103. 149.

D' ANNUNZIO. Χριστουγεννιάτικο Παραμῦθι. Σελ. 135.

EIP. ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ

Πεταχτές Κουβέντες. Γλειφοπιατισμὸς Σελ. 1.
Λιάνε. » 34.
Εεχρὸβάλωμα. » 59.
Ποιὸς ἀγαπάει περισσότερο. » 75.
Ἄγνη. » 107.
Μεγαλῆτερος πόνος. » 125.
Στὸ Μπάνιο. » 128.

Σερβικὸ τραγοῦδι. Ἡ Μάννα τῶν ἐννιά παλληκαριῶν. (Μετάφρ.) » 21.
Σονέττο. » 56.

Σατυρικά ἐπιγράμματα. Σελ. 102—103.

BRUNO DUCATI

EIP. ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ. Guerra. Σονέττο. (Μετάφρ.) Σελ. 87.

K. ΘΕΟΤΟΚΗ

GOETHE. Ἐρμῆνος καὶ Δωροθέα. (Μετάφρ.)
Σελ. 9, 25, 50, 88, 115, 138.

HEINE. Ἡ Λορελίνη. (Μετάφρ.) Σελ. 103.

A. ΚΟΓΕΒΙΝΑ

Εἰκόνες. Σελ. 14, 42, 49, 57, 106, 114, 116, 123, 134.

ΗΛ. ΚΟΥΜΕΤΑΚΗ

Γελοιογραφίας. Σελ. 102 — 103.
Εἶνοι στρατοῦ στὴν Κέρκυρα. Σελ. 123.

Σ. ΛΑΒΡΑΝΟΥ

SAADI. Περσικὴ Σοφία. (Μετάφρ.) Σελ. 132.

Ν. ΛΕΥΤΕΡΙΩΤΗ

HEINE. Στὸ δάσος μίσα. (Μετάφρ.)	Σελ.	7.
Στὴ Μάννα μου. »	»	40.
GUY DE MAUPASSANT. Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. (Διήγημα μετάφρ.)	»	16.
H. SIENKJEWICZ. Γιάγκος ὁ Μουσικός. (Διήγ.)	»	64.
I. MAURÉAS. Στροφές. (Μετάφρ.)	Σελ.	96, 100, 149.
'Ανάσταση. (Σοννέττο.).	Σελ.	99.

Σ. ΛΕΥΤΕΡΙΩΤΗ

DOSTOYEWski. Ὁ θάνατος τοῦ Μιχαηλῶρ. (Διήγ.)	Σελ.	43.
--	------	-----

Λ. ΜΑΒΙΛΗ

'Αν (Ποίημα ἀνέκδοτο).	Σελ.	106,
Στὸ Γ. Καλοσογούρο. (Σονέττο ἀνέκδ.)	»	123.
Ποίησις » » »	»	124.
Μουσικὴ » » »	»	124.

Α. Ι. ΜΑΝΟΥΣΟΥ

Οἱ δύο ἀγκύρες. (Διήγημα.)	Σελ.	54.
----------------------------	------	-----

Σ. ΝΙΚΟΚΑΒΟΥΡΑ

Χέρι. (Ποίημα)	Σελ.	57.
Μνημόσυνο. »	»	57.
Μελλοντικό. »	»	58.
'Ο γέρος. »	»	58.
Τραγούδι. »	»	101.
Τραγούδι. »	»	137.

ΣΠ. ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗ

Πορτραῖτα. Θυσία. ('Ανέκδ.)	Σελ.	23.
'Αράχνη. ('Ανέκδ.)	»	47.

ΣΕΡΒΙΚΗ ΣΟΦΙΑ.	Σελ.	40, 86.
----------------	------	---------

Λ. ΤΟΛΣΤΟΗ. Ὁ Τσάρος καὶ τὸ ποκάμισο.	Σελ.	48.
---------------------------------------	------	-----

'Αλληγορία ἀπάνου στὴν ἀτομικὴ ἰδιοκτησία.	»	49.
--	---	-----

ΙΒ. ΤΟΥΡΓΚΕΝΕΦ. Πιεζά Τραγούδια. Προσευχή.	»	71.
--	---	-----

'Ο Σκύλλος	»	104.
------------	---	------

'Η Ρούσσικη γλώσσα	»	104.
--------------------	---	------

Π. ΦΛΑΓΓΙΝΗ

BAUDELAIRE. Πιεζά Τραγούδια. (Μετάφρ.)	Σελ.	39.
--	------	-----

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

Σουλιώτης καὶ Παργινός. (Ποίημα.)	Σελ.	46.
-----------------------------------	------	-----

'Εθνικὰ ναναρίσματα.	»	72.
----------------------	---	-----